

Chương thứ tư (tt)

CỬU DIỆP THẢO QUA

Nhìn con báo bất ngờ lao thẳng vào với khí thế thật uy mãnh, vị môn chủ buộc phải buông bỏ xà tiên và hối hả tung ra hai chưởng liên hoàn bằng cả hai tay:

– Sức sinh muốn chết !

Ào... Ào...

Ngọn xà tiên vừa rơi khỏi tay đối phương lực đạo trên ngọn xà tiên vì thế phải tan biến, Tiểu Vy không còn bị xà tiên

thít chặt nữa ! Tuy thế, đã bị đối phương giật ngược về vẫn còn Tiểu Vy vẫn lao vùn vụt vào đối phương ! Vô hình chung tạo thành thế hợp kích giữa Tiểu Vy và A Tuyết cùng đổ dồn ào đối phương !

Vụt !

Sợ A Tuyết khó tránh khỏi nhị kinh của ác nhân, Tiểu Vy cũng vùng hai tay vừa nắm chặt lại thành hai quyền bé xiu, đâm loạn vào người đối phương ! Tiểu Vy còn hét hải kêu :

— Không được hại mạng A Tuyết !

Mau dừng lại nào !

Hai quyền của Tiểu Vy tuy bé nhỏ nhưng không ngờ lại toát ra hai luồng kinh ẩn chứa nhiều nội lực.

Ào... Ào...

Hoang mang, vị môn chủ đành phải phân khai nhị kinh, một để giao đấu với A Tuyết vẫn tiếp tục lao vào và một còn lại giành để đối phó với hai nắm quyền bé xiu của Tiểu Vy.

Ào... Ào...

Chính lúc đó, vị môn chủ có thân thủ thượng thặng phải bất ngờ vì sự xuất kích tưởng không thể nào có từ con thỏ A Hoa !

A Hoa bị Tiểu Vy buông lỏng do phải sử dụng đủ hai quyền, nó hoặc cũng phản nộ hoặc vì hành động theo bản năng, búng mạnh hai chân sau vào người Tiểu Vy và lao thẳng vào giữa mặt kẻ ác !

Véo...

Với hai chi trước ngăn ngừa, A Hoa

chộp thẳng vào hai mắt của ác nhân ! Cùng lúc đó, A Hoa cũng hé miệng, dùng những chiếc răng nhọn sắc ngoạm luôn vào chót mũi của kẻ địch !

Mọi diễn biến xảy ra thật nhanh và chỉ trong thoáng mắt, từ lúc A Tuyết lao ngược lại giải nạn cho Tiểu Vy đến lúc A Hoa vào cuộc, hai ngọn kinh của vị môn chủ vẫn chưa kịp chạm vào A Tuyết hoặc Tiểu Vy !

Bị A Hoa đe dọa đôi mục quang, vì không muốn bị tàn phế, vị môn chủ vội buông bỏ nhị kinh dùng hai tay che kín đôi mắt !

Lập tức, hai quyền của Tiểu Vy cùng với khí thế lao ập vào của A Tuyết liền quật trúng đối phương.

Bùng ! Bùng !

Không những thế, vị môn chủ tàn độc còn phải gào lên thất thanh vì bị A Hoa dùng răng nhọn ngoạm đúng vào đầu mũi.

– Ôi chao !!!

Bị A Tuyết xô vào khá mạnh, toàn thân của ác nhân phải bay thẳng vào tận bên trong lòng động thất ! Và vị môn chủ lại phải chịu thêm một lần nữa đau đớn do tám thân nhục thể phải va mạnh vào vách đá của hậu động !

Bùng !

Ào...

Vách đá ở hậu động không ngờ lại quá mỏng manh, chịu sự va đập của vị môn chủ, vách đá liền vỡ toác, văng tung

toé khắp nơi những mảnh vụn bị vỡ !

Nhìn ác nhân phải ngã lăn chiêng vào đằng sau vách đá bị phá vỡ, Tiểu Vy vừa buồn cười vừa lo lắng cho A Hòa ! Tiểu Vy gọi văng lên :

- Đủ rồi, A Hòa ! Mau quay lại nào !

Có thể nói là vì bản thân đang gặp phải tình trạng nguy cấp, A Hòa lập tức bật lùi, hoàn toàn không phải vì nghe được và hiểu được mệnh lệnh của Tiểu Vy !

Tiểu Vy nhận ra điều đó khi phát hiện toàn thân vị môn chủ bỗng nhiên rơi tụt xuống và biến mất khỏi tầm mắt Tiểu Vy !

Kinh ngạc, Tiểu Vy vội bước đến chỗ vách đá vỡ toác và nhìn như muốn tìm kiếm vị môn chủ !

Và, Tiểu Vy thật sự ngỡ ngàng khi nhìn thấy ngay phía sau vách đá vừa bị phá vỡ lại là một miệng vực tối đen !

Vị môn chủ ác độc đã rơi lọt thỏm vào vực thẳm, chẳng còn thấy tông tích đâu nữa ! Đến những tiếng kêu la cuối cùng của ác nhân, Tiểu Vy cũng không nghe thấy !

Thở phào nhẹ nhõm vì nghĩ đây là sự báo ứng nhân tiền của kẻ suốt một đời tàn ác, Tiểu Vy đưa mắt nhìn A Hòa và A Tuyết, hai con thú vẫn kề cận bên Tiểu Vy kể cả lúc nguy nan !

Như biết Tiểu Vy đang nhìn, A Tuyết bỗng quay đầu hướng ra ngoài động khẩu và mọp người nằm xuống bên cạnh Tiểu Vy !

Tiểu Vy kinh ngạc :

– Người làm gì vậy, A Tuyết ? Hay người đau quá nên đứng không vững nữa ?

Không thể đáp bằng lời, A Tuyết bất ngờ hể hiện bằng hành động !

Nó đưa mắt nhìn Tiểu Vy rồi lại ngoái đầu nhìn vào lưng nó !

Tiểu Vy chợt hiểu :

– Người bảo ta cỡi lên lưng ? Người định đưa ta đi nơi khác ?

Và Tiểu Vy phải kinh ngạc khi nhìn thấy A Tuyết gật đầu như tán thành câu nói của Tiểu Vy !

Tiểu Vy kêu lên :

– A Tuyết ! Hóa ra người vẫn nghe và hiểu ta muốn nói gì ? Thật thế sao ?

A Tuyết lại gật đầu, điều đó khiến Tiểu Vy phấn khích !

Ôm lấy A Hoa, Tiểu Vy nhanh nhẹn ngồi lên lưng A Tuyết, miệng cười thích thú :

– Đi nào A Tuyết ! Được chung sống với người và A Hoa, đó là điều ta đang mong ước ! Nào, người muốn đưa ta đi đến đâu cũng được !

A Tuyết vụt nhồm dậy và cứ thế lao vùn vụt ra bên ngoài động thất !

Chương thứ năm

U MINH THẤT

Trời đã về chiều khiến vùng không gian ở bên ngoài động thất phải trở nên giá lạnh.

A Tuyết vẫn lao nhanh khiến gió luôn thổi tạt vào làm cho Tiểu Vy và A Hoa bất giác lạnh cóng !

Ôm A Hoa vào người, Tiểu Vy muốn

dùng hơi ấm của thân thể che bớt cái lạnh của A Hoa ! Ngược lại, nhờ có A Hoa ở trong lòng, Tiểu Vy cũng cảm nhận phần nào sự ấm áp !

Và lẽ đương nhiên, Tiểu Vy cũng cảm thấy muôn phần ấm áp nhờ sự hiện diện của hai con thú vô tình được đánh bại !

Tiểu Vy chợt so sánh và tin rằng được sống với A Hoa và A Tuyết xem ra thú vị hơn nếu phải chung đụng với đủ mọi hạng người và có nhiều tâm trạng phức tạp !

Phấn khích vì ý nghĩ này, Tiểu Vy khè khom người và vòng một tay ôm vào cổ A Tuyết !

Sự đụng chạm khiến A Tuyết rùng

mình. Và như vậy sự phấn khích của Tiểu Vy, A Tuyết bắt đầu giảm dần hơn.

Ào... Ào...

Để tránh bị gió thổi mạnh vào, Tiểu Vy vừa thu kín A Hoa vào lòng vừa mơn người hơn nữa vào lưng A Tuyết !

Nhịp chạy của A Tuyết vẫn đều đặn vô tình ru Tiểu Vy vào giấc ngủ nồng say !

*

*

*

Toàn thân của Tiểu Vy bỗng run bắn lên khiến nó phải tỉnh giấc !

Mở mắt ra, điều đầu tiên Tiểu Vy cảm nhận được là nó không còn cỡi trên

lưng A Tuyết nữa !

Ngược lại, dù quanh nơi Tiểu Vy đang nằm chỉ là một vùng tối đen thâm u nhưng Tiểu Vy cũng nhận ra bản thân nó đang nằm ngay bên dưới thân thể to lớn của A Tuyết !

Tiểu Vy chợt cảm kích với ý nghĩ :

"Vì tiết trời quá giá lạnh, A Tuyết sợ ta bị chết cứng nên phải dùng thân hình che chắn cho ta ! Ái chà, ta ngủ quá say khiến A Tuyết vì ta phải cực nhọc !"

Cố lách người ra khỏi thân thể to lớn của A Tuyết, Tiểu Vy không muốn phá hỏng giấc ngủ vì mệt mỏi của A Tuyết !

Tuy nhiên, Tiểu Vy thoáng nghi hoặc vì thấy thân hình của A Tuyết không hiểu sao lại mất đi sự mềm mại thường có !

Nghĩ điều đó xảy ra là vì A Tuyết phải nằm quá lâu ở một nơi giá lạnh và tối đen, Tiểu Vy không chần chừ vội dùng chính thân mình nó che phủ khắp thân A Tuyết !

Tiểu Vy hy vọng điều này sẽ giúp A Tuyết được sưởi ấm phần nào !

Thế nhưng, A Tuyết vẫn bất động ! Sự bất động quá kỳ quặc khiến Tiểu Vy phải nghĩ đến một điều bất hạnh !

Không muốn tin điều bất hạnh đó đang xảy ra và xảy ra cho một con thú quá trung thành, Tiểu Vy vội lay động thân hình của A Tuyết :

– A Tuyết ! Người làm sao rồi ? Tỉnh lại nào A Tuyết ! Người đừng làm ta sợ nha
Đậy đi nào, A Tuyết !

A Tuyết vẫn bất động !

Đến lúc này, Tiểu Vy dù không muốn tin cũng phải tin là có điều bất hạnh vừa xảy đến cho A Tuyết !

Tiểu Vy cất lực lay mạnh hơn ! Và vừa lay A Tuyết, Tiểu Vy vừa gào :

– A... Tuyết... ! Người không thể như thế ! Ta còn muốn làm bạn với người mà, A Tuyết ! Người có nghe ta gọi không ? ! A... Tuyết... !

Đáp lại tiếng kêu gào của Tiểu Vy, từ dưới thân hình to lớn của A Tuyết những tiếng kêu rín rít bỗng vang lên thật mơ hồ !

Sực tỉnh, Tiểu Vy giật bản thân mình :

– A Hoa ? ! Người đâu rồi, A Hoa ?

Tuy gọi và hỏi như vậy nhưng Tiểu

Vy thừa biết A Hoa hiện đang ở đâu !

Nằm phục người bên cạnh thân hình bất động của A Tuyết, Tiểu Vy cho cả hai tay vào phía dưới thân A Tuyết và mò tìm A Hoa !

Nhanh chóng lôi A Hoa ra ngoài. Tiểu Vy phát hiện tuy A Hoa hãy còn sống nhưng thân hình cứ run bắn lên vì quá lạnh !

– Ôi, A Hoa ! Người lạnh lắm sao ? Để ta ôm và sưởi ấm cho người nào !

Nhưng, Tiểu Vy phải thất thần kinh ngạc vì A Hoa đang cố vùng vẫy như muốn thoát khỏi vòng tay ôm ấp của Tiểu Vy !

– Người sao vậy, A Hoa ? Đem lạnh như thế này người không muốn ta sưởi ấm cho người sao ?

A Hoa vẫn vùng vẫy và sự vùng vẫy thật yếu ớt !

Thất kinh, Tiểu Vy vội ôm sát A Hoa vào lòng :

– Ngoan nào, A Hoa ! Ta sẽ không để người phải chết vì lạnh đâu ! Nằm yên nào !

Và A Hoa rốt cuộc cũng phải nằm yên khiến Tiểu Vy nhẹ nhõm :

– Có thế chứ ! Rồi người sẽ hết lạnh, sẽ...

Tiểu Vy chợt ngừng lời vì phát hiện cách A Hoa nằm yên như có điều khác lạ !

Không dám buông A Hoa ra vì sợ nó không chịu nổi cái lạnh, Tiểu Vy len lén dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào mũi A Hoa !

Không chạm thì thôi, vừa chạm vào Tiểu Vy, phải bật thét :

— A Hoa !!!

Cùng với tiếng thét, Tiểu Vy nâng A Hoa lên ngang mắt và nhìn chăm chăm vào A Hoa !

A Hoa chỉ còn là cái xác lạnh cứng

Cùng một lúc mục kích hai cái chết quá bất minh của hai con thú, tình khôn.

Tiểu Vy bật gào lên và trào lệ thảm :

— A... Hoa... ! A... Tuyết....

Không đau đớn nào bằng, Tiểu Vy quá bi thương phải ngã vật ra bất tỉnh !

Bóng đêm đen vẫn bao phủ khắp

nơi lúc Tiểu Vy hồi tỉnh !

Và Tiểu Vy lại phải gào, phải khóc khi vẫn nhìn thấy hai thân hình bất động của A Tuyết và A Hoa !

Sau một lúc lâu sứt sùi, Tiểu Vy chợt bật ra ý nghĩ :

“Mùa đông kể như đã chấm dứt !

Nếu tiết trời còn lạnh thì cái lạnh vẫn không bằng lúc giữa đông ! Khi ấy, A Tuyết

và A Hoa cùng trú đông một chỗ với ta, chúng đâu đến nỗi bị chết cứng như bây

giờ ? Đây là địa phương nào ? Sao lại toát ra khí lạnh kỳ lạ đến vậy ? Đã không chịu

nỗi cái lạnh sao A Tuyết còn cố tình đưa ta đến ? Tại sao chứ ? A Tuyết vốn là con thú

thông linh, đến tiếng người nó còn hiểu, không lẽ A Tuyết đã lầm lẫn và vô tình đưa

tất cả vào chỗ chết ?

Đưa mắt nhìn khắp nơi, Tiểu Vy kinh ngạc khi phát hiện có một vùng mờ sáng cách chỗ Tiểu Vy đang ngồi không xa !

Nhìn vùng mờ sáng này, Tiểu Vy nghĩ ngai :

"Nếu chỗ đó có ánh sáng, nơi này thì không, phải chăng A Tuyết phát hiện tiết trời bỗng trở lạnh khác thường nên phải vội đưa ta vào đây trú ẩn ? Nếu thế, ở đây còn lạnh như vậy, ta không nên bước ra ngoài thì hơn !"

Minh bạch như vậy, Tiểu Vy đành ngồi yên, giương mắt nhìn mãi vào vùng mờ sáng !

Lâu thật lâu, ánh sáng ở vùng mờ

sáng no vẫn không tăng hoặc giảm, Tiểu Vy chợt kinh nghi :

"Ánh sáng ở chỗ đó sao không thay đổi ? Nếu đó là ánh sáng của buổi chiều tà thì từ này đến giờ ánh sáng đó phải tắt đi, báo hiệu màn đêm đã buông xuống mới phải ! Ngược lại, nếu là ánh sáng của buổi ban mai thì vào lúc này phải là ánh sáng chói chang của vầng dương mới đúng ! Lại thật !

Nghĩ là lạ nhưng Tiểu Vy vẫn ngồi yên, phần vì không dám mạo hiểm phần vì không muốn lìa xa hai con thú có nghĩa tuy chúng đã chết !

Lại thêm một lúc lâu nữa đã trôi qua, đối với Tiểu Vy vùng mờ sáng no vẫn không thay đổi ! Điều đó khiến Tiểu Vy

phải nảy sinh tính hiếu kỳ !

Sau một lúc tự trấn an là chỉ đi đến đó rồi quay lại ngay, sẽ không gặp điều gì hùng hiểm, Tiểu Vy chậm chạp đi đến vùng mờ sáng.

Vùng mờ sáng không phải ở gần như Tiểu Vy đã nghĩ ngay lúc đầu ! Trái lại, Tiểu Vy chợt phát hiện vùng mờ sáng chỉ là lớp sương mù mờ đang phản phát phản chiếu lại những lớp sáng có phần sáng tỏ hơn ! Và phần ánh sáng soi tỏ đó như được phát xuất từ một góc khuất nào đó ở phía trước !

Đã lỡ bước lọt vào vùng mờ sáng, phát hiện sau vùng này là vùng có ánh sáng soi tỏ, Tiểu Vy bậm gan tiến thêm nữa !

Vừa vượt qua góc khuất, Tiểu Vy kinh ngạc đến thất thần vì nhận ra nguồn góc phát xuất ra ánh sáng chẳng phải là ánh dương quang ở bên ngoài một động khẩu như trước đó nó đã nghĩ ! Trái lại, những điểm sáng lân cận đang nhấp nháy nhấp nháy chiếu tỏa thành những lớp sáng xanh dịu dịu !

Tiểu Vy kêu thầm :

"Thảo nào ta nhìn đã lâu nhưng ánh sáng vẫn không thay đổi ! Đây nào phải ánh sáng từ vầng dương, vì thế, làm gì có chuyện ánh sáng phải yếu đi lúc đêm về hoặc sáng tỏ hơn nhờ vào vầng dương càng lúc càng lên cao ? Nếu vậy, đây là địa phương nào ? Sao A Tuyết lại đưa ta đến để phải chuốc lấy cái chết ? !"

Quyết làm sáng tỏ điều này Tiểu Vy bạo dạn tiến đến chỗ có những điểm sáng lân tinh đang phát sáng !

Khi đến một khoảng cách đủ gần, Tiểu Vy phải kinh hãi vì nhìn thấy một hàng chữ kỳ lạ :

“U Minh Thất”

Càng kỳ lạ hơn, hàng chữ này vừa được ai đó khắc thật sâu, thật to vào vách đá, vừa được những điểm sáng lân tinh cũng được khảm vào vách đá soi tỏ ! Điều này chứng tỏ rằng nơi Tiểu Vy được A Tuyết đưa vào là lòng một thạch động to lớn ! Và vì là lòng một thạch động nên lẽ đương nhiên không hề có ánh dương quang đưa vào ! Chẳng trách bao quanh nơi này vẫn cứ là màn đêm đen u

tối !

Tiểu Vy ngay khi biết trước mặt là một thạch thất có tên gọi là U Minh, không những nó không kinh hãi, trái lại còn nở một nụ cười buồn.

“Lạnh như chốn U Minh ! Mọi người thường nói như vậy, chẳng trách vì không chịu nổi cái lạnh ở đây A Tuyết và A Hoa lần lượt thăm tử ? ! Đến lúc nào phải đến lượt ta ? Ta chịu lạnh cũng đâu khá hơn A Hoa hoặc A Tuyết ?”

Với ý nghĩ đầy bi quan, Tiểu Vy hết cả sợ chết !

U Minh Thất là nơi đã gây ra cái chết cho A Hoa, A Tuyết, Tiểu Vy chỉ muốn xem cho biết U Minh Thất là nơi ghê gớm như thế nào, dẫu có chết theo A Tuyết – A

Hoa cũng hả dạ !

Tiểu Vy bước đến vách đá có khảm ba chữ nọ và nhìn thấy một vết nứt tạo thành một khuôn cửa !

Dùng tay đẩy mạnh vào, Tiểu Vy dần dần bước luôn vào trong khuôn cửa thật sự hé lộ !

Điều mà Tiểu Vy không hề chờ đợi lại xảy đến ! Phía sau khuôn cửa là một bí thất cũng lạnh giá không kém gì phía ngoài !

Tại đó, Tiểu Vy nhận được một luồng sáng chan hòa từ một viên đá minh châu to lớn chiếu soi ! Cho thấy một quyển kinh thư và nhiều vật dụng cần thiết khác, có cả một bức di thư giải thích tất cả những gì Tiểu Vy đang nghi vấn !

Sau khi đọc qua bức di thư, Tiểu Vy phải rơi lệ vì xúc cảm ! Tiểu Vy đã hiểu tại sao A Tuyết lại đưa nó đến đây, điều gì đã làm cho A Tuyết phải chết ? Và tại sao A Tuyết và A Hoa chết còn bản thân Tiểu Vy thì không ? Tất cả đều do sự sắp đặt của chủ nhân U Minh Thất và cũng là chủ nhân của con báo tinh khôn có tên gọi là A Tuyết !

Tiểu Vy quay lại và khép chặt khuôn cửa đá, tự giam mình vào U Minh Thất !

*

*

*

Ở Võ Đang phái bồng có sự nghiêm mật khác thường !

Từng tốp đạo nhân, mỗi tốp bảy người, tất cả cùng lăm lăm trường kiếm hết đi xuống rồi lại đi lên, hết đi về phía tả lại đi sang phía hữu với nét mặt lúc nào cũng khẩn trương !

Tốp này khi đụng mặt tốp kia, ngoài cái lắc đầu làm hiệu, không một ai trong họ mở miệng phát thoại !

Họ đi lướt qua nhau và thần sắc vẫn luôn giữ khẩn trương do phải chú tâm tiếp tục vào nhiệm vụ đang đảm nhận.

Văng dương vẫn tiếp tục chéch về phía tây và những tốp đạo nhân tuy đã mệt mỏi nhưng vẫn không dám xao lãng nhiệm vụ !

Họ lại bước đi !

Tốp này đi lên, tốp kia đi xuống !

Tốp này bước mãi về phía tả núi gặp phải tốp khác thả bước về phía hữu !

Những vị đạo nhân với công phu hàm dưỡng sâu dày vẫn không một lần mở miệng phát thoại !

Vút !

Một trang thư sinh tuần tú như được một ngọn gió đưa đến bỗng xuất hiện ngay phía trước một sơn đạo !

Những tốp đạo nhân đang thả bước ngang qua, sau cái lướt nhìn vào trang thư sinh vẫn tiếp tục điềm nhiên bước đi !

Trang thư sinh với sắc mặt lạnh như tiền chợt có thái độ thật khác lạ ! Y cũng thần nhiên nhìn bọn đạo nhân như không

hể nhìn thấy họ !

Thế là, cũng với vầng dương càng lúc càng xuống thấp dần, bọn đạo nhân nếu vẫn thể hiện một công phu hàm dưỡng sâu dày thì trang thư sinh vẫn không kém hẳn nài !

Y kiên gan đứng yên nơi đó như là y mới đến và ánh mắt thì không một lần nhìn đến bọn đạo nhân !

Hãy nói đúng hơn, những vị đạo nhân lẽ đương nhiên phải nhìn thấy sự xuất hiện của trang thư sinh nhưng hoặc họ xem trang thư sinh không ra gì hoặc giả trang thư sinh không đáng là đối tượng của họ nên họ nhìn thấy mà vẫn vờ như không nhìn thấy !

Ngược lại, trang thư sinh vì một lý lẽ

trông vẫn cứ đứng yên và nhìn mà như không nhìn thấy bọn đạo nhân !

Cảnh trang đó chẳng biết sẽ kéo dài đến bao giờ mới chấm dứt nếu không có một diễn biến xuất hiện !

Một tràng cười vang động từ xa chợt đưa đến !

— Ha... Ha...

Bọn đạo nhân đang dịch chuyển bỗng dừng lại tất cả ! Và có đôi ba người trong số họ do có công phu hàm dưỡng kém hơn đã phải bật lên những tiếng thì thào :

— Đến rồi !

— Phải ! Rốt cuộc y cũng đến !

Nghe thấy cả hai, cả tràng cười ngóng cuồng nộ lẫn đôi ba tiếng thì thào

kia, trang thư sinh bỗng lấm bắm thành lời :

- Hóa ra hôm nay Võ Đang phái phải đối phó với đại địch ? Thảo nào họ khẩn trương khác thường !

Vút !

Bóng nhân ảnh mới đến có vóc dáng thật kỳ vĩ, nhất là đôi bàn tay to như tay hộ pháp lúc nào cũng được nhân vật này xòe rộng và vung vẩy ở hai bên thân !

Mới xuất hiện, nhân vật này lập tức trở lên giọng nói ồm ồm, nhắm vào trang thư sinh vẫn đứng ngay sơn đạo :

- Tiểu tử khôn hồn thì rút ngay đi !
Giữa bản giáo và Võ Đang phái cần có chuyện phải thương thảo ! Người lưu lại chỉ tổ phải mất mạng oan uổng !

Hai nhân vật đơn độc đều xuất hiện ngay lối dẫn vào Võ Đang phái, kẻ đến trước người đến sau và kẻ đến sau lại có lời trích thượng xua đuổi người đến trước !

Trang thư sinh sau cái nhìn lướt qua nhân vật nọ và phát hiện mọi ánh mắt của những đạo nhân đều đổ dồn vào nhân vật mới đến, chẳng nói chẳng rằng y dịch người bước tránh sang một bên.

Vút ! Vút !

Thêm hai bóng nhân ảnh nữa xuất hiện. Và khi lộ diện hoàn toàn, hai nhân vật này an tường đứng sừng sững với nhân vật có vóc dáng kỳ vĩ nọ !

Một trong hai chợt lên tiếng hỏi nhân vật đến trước :

- Lộ lão đại vừa có chuyện gì

không hài lòng ?

Nhân vật có vóc dáng kỳ vĩ chợt hát hăm về phía trang thư sinh :

- Y đến trước ta ! Lão nhũ và lão tâm có nhận biết y không ?

Lần lượt, hai nhân vật mới đến lúc đầu, tỏ ý không hề biết trang thư sinh là ai !

Lộ lão đại bất giác găm vang :

- Tiểu tử ! Chẳng phải ta đã bảo người rút đi rồi sao ? Trừ phi người là người được phái Vô Đang mới đến, bằng không, mau rút khuất mắt ta !

Những vị đạo nhân cho đến giờ chẳng có ai lên tiếng, chứng tỏ họ cũng không hề quen biết trang thư sinh kia !

Nghe quát, đôi mịc quang của trang

thư sinh chợt bắn xạ hai tia hàn quang lạnh lẽo ! Nhưng, thay vì lên tiếng phản đối hoặc có hành vi phát tác trang thư sinh lại dịch người bước lùi thêm một ít nữa !

Vút !

Một bóng nhân ảnh nữa xuất hiện !

Và khi có sự hiện diện của nhân vật này, ở sắc mặt của tất cả những vị đạo nhân đương diện đều có sự biến đổi !

Không những thế, gương mặt phơn phớt lạnh của trang thư sinh dường như cũng có một chút biến động !

Nhân vật mới đến vụt mở miệng hỏi nhân vật có vóc dáng kỳ vĩ :

- Lộ đại hộ pháp như có chuyện bất bình ?

Lão Lộ hăm hực ném cái nhìn cháy

bồng về phía trang thư sinh :

- Tiểu tử như muốn can thiệp vào chuyện giữa bốn giáo và Vô Đang phái ! Mong Giáo chủ cho lệnh xử trí !

Được lão Lộ gọi là Giáo chủ, nhân vật mới đến quả nhiên có uy vô bất phạm ! Hất đầu khiến mớ tóc dài xấp xỏa tuyền màu trắng phải lay động, vị Giáo Chủ buông gọn một câu :

- Nghịch với bốn giáo Thiên Ma là phải chết !

Một câu nói bao hàm một mệnh lệnh, lão Lộ lập tức động thân lao đến trang thư sinh.

Vút !

- Dừng tay ! Vô lượng thọ phật !!

Một âm thanh mang theo nguồn nội

lực thật hùng hậu chọt vang lên, đủ làm cho lão Lộ phải dừng chân và chậm phát chiêu động thủ ! Đồng thời cũng đủ làm cho vị Giáo chủ Thiên Ma Giáo phải bật cười ngạo mạn.

- Ha... Ha... ! Nếu Toàn Cơ đạo trưởng đã có lời, bốn Giáo chủ nào dám chẳng tuân theo !

Trong nháy mắt, hàng ngũ những vị đạo nhân chọt xao động ! Bọn họ chọt dịch người, đứng tạt về hai bên, để lộ một lối đi đủ cho một vị đạo trưởng có tướng mạo uy nghi đang chậm rãi tiến bước !

Nhìn thấy vị đạo trưởng, lão họ Lộ buột miệng buông lời xác xược :

- Đạo trưởng hết người rồi sao, phải dùng một tiểu tử chưa sạch máu đầu gây

cẩn ngại cho bốn giáo ?

Vị đạo trưởng đưa mắt nhìn trang thư sinh, sau đó quay đầu đối đáp với lão họ Lộ :

- Lộ hộ pháp nói sai rồi ! Thứ nhất, giữa bốn phái và vị thiếu hiệp kia hoàn toàn không quen biết ! Thứ hai, vì lo lắng cho sanh mạng của tệ chuông môn đang bị quý giáo sanh cầm, bản đạo vẫn không có ý cùng quý giáo đối đầu.

Họ Lộ tỏ ý kinh ngạc :

- Đạo trưởng không quen biết tiêu tử sao lại lên tiếng ngăn mõ động thủ ?

Toàn Cơ đạo trưởng khẽ nhàu mày :

- Vô lượng thọ phật ! Bản đạo vì không muốn máu kẻ vô tội gây hoen tô chốn thanh tịnh, buộc lòng phải lên tiếng

cẩn ngăn !

Họ Lộ ngã ngật đầu cười vang :

- Ha... Ha... ! Không tuân theo đạo trưởng e rằng sẽ mất đi hòa khí ! Còn tuân theo, chẳng hóa ra phía quý phái vô tình hưởng được nhiều tiện nghi !

Toàn Cơ đạo trưởng sa sầm nét mặt :

- Lộ hộ pháp hãy giải thích rõ xem nào ?

Họ Lộ đưa mắt liếc nhìn vị Giáo chủ ! Và như nhận được một chỉ thị ngấm ngấm, lão Lộ lạnh lùng bảo :

- Để đánh đổi sự an toàn của quý chuông môn, bốn giáo chỉ cần duy nhất một quyển Thượng Thanh Bảo Điển là đủ ! Giờ có thêm tiểu tử này, nếu đạo trưởng

muốn mở bụng tha cho y phải bỏ thêm một hoàn Quy Nguyên Đan nữa !

Những vị đạo nhân nghe thế cùng rúng động, tất cả đều nhìn và chờ đợi thái độ của vị đạo trưởng Toàn Cơ !

Toàn Cơ đạo trưởng cũng rúng động không kém qua ánh mắt nhìn dò xét trang thư sinh nọ ! Và sau một lúc đắn đo cân nhắc, Toàn Cơ đạo trưởng chợt thở dài :

– Quy Nguyên Đan vốn được cất giữ ở Dưỡng Tâm Viện ! Bản đạo vì không có quyền chủ động việc này nên không dám lạm bàn !

Họ Lộ quát mắt :

– Toàn Bạch đang bị bốn giáo sanh cầm, dưới Toàn Bạch chỉ có Toàn Cơ người là có quyền định đoạt. Nếu người không

chịu bỏ ra một hoàn Quy Nguyên Đan, chớ trách ta hạ sát thủ với tiểu tử này !

Lời của họ Lộ vừa dứt, một thanh âm chợt vang lên ngay giữa đường trường :

– Đủ rồi !

Họ Lộ nhìn sững vào mặt trang thư sinh :

– Là người vừa nói ?

Trang thư sinh gật đầu :

– Chính ta ! Nếu lão thất phu người không ngừng ngay những lời huênh hoang xác xược, đừng trách ta phải cho người cảm miệng vĩnh viễn !

Thoạt mới nghe xong, họ Lộ ngoác nhìn chằm chằm vào trang thư sinh nọ ! Sau đó một thoáng, lão ngoác rộng miệng cười vang :

– Ha... Ha... ! Nghe tiểu tử người nói, ta đến kinh tâm vỡ mặt mà chết mất !
Ha... Ha... ! Từ thuở cha sanh mẹ đẻ cho đến ngân tuổi này, ta chưa bao giờ nghe câu nói nào khoác lác như câu tiểu tử người vừa nói ! Ha... Ha...

Lão họ Lô cứ cười và trang thư sinh nọ càng lúc càng lạnh băng gương mặt !

Sau cùng, khi khuôn mặt của trang thư sinh đã lạnh đến cực điểm, hữu thủ của y chợt chớp động với một tiếng rít qua kẽ răng :

– Lão thất phu đáng chết !!

Chẳng ai nhận ra thủ pháp của trang thư sinh vô danh !

Nhưng với kinh lịch có thừa, vị Giáo chủ Thiên Ma Giáo bất ngờ hô hoán :

– Lộ hộ pháp chớ khinh thường !
Mau...

Lời của vị Giáo chủ chưa dứt, một tia kinh chợt lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một tiếng chấn động âm âm.

Bung !!!

Nhưng kết quả sau tiếng chấn động lại quá khốc liệt :

Huych !

Lão họ Lô đến một phản ứng nhỏ, hoặc một tiếng kêu la cũng không hề có ! Lão nằm đó và hồn du địa phủ !

Chuyện xảy ra vừa quá bất ngờ vừa vượt ngoài sức tưởng của bao người đương diện ! Đến nỗi, những vị đạo nhân Võ Đang phái đều theo gương Toàn Cơ đạo trưởng, tất cả chợt cúi đầu niệm lâm râm :

– Vô lượng thọ phát ! !...

Giáo chủ Thiên Ma Giáo sau một thoáng chấn động vụt găm vàng :

– Tiểu tử thật to gan ! Từ người muốn tìm chết ! Đồ !

Vút !

Ào... Ào...

Bóng nhân ảnh của vị Giáo chủ lập tức lao thẳng vào trang thư sinh với một ngọn kinh mang theo một lực đạo khiếp người !

Trang thư sinh đến ánh mắt vẫn không hề chớp, song thủ vụt đưa lên và cùng một lúc hất mạnh ra :

– Lão Bạch Phát người cũng vậy !
Nằm xuống !

Ào... Ào...

Ầm !

Một tiếng chấn kinh cực lớn liên vang lên, khiến toàn trường đều rung động !

Và mọi người đều thất kinh khi phát hiện vị Giáo chủ Thiên Ma Giáo tuy là nhân vật ra chiêu trước nhưng lại là kẻ phải lùi trước ! Sau đó mới đến lượt trang thư sinh vô danh phải bật lùi !

Mục kích thân thủ của trang thư sinh quá kỳ ảo. Vị Giáo chủ bất giác cười vang :

– Toàn Cơ người quả có thủ đoạn hơn người ! Người đừng tưởng bốn Giáo Chủ không đoán ra tiểu tử là do người mời đến ! Thế nhưng, người chớ quên sinh mạng của Toàn Bạch đang do ai nắm giữ !

Ha... Ha...

Toàn Cơ đạo trưởng rúng động kêu toáng lên :

– Bạch Phát Giáo chủ chó lăm lăm !

Tệ phái không hề có ý cầu viện ai, chỉ một lòng lo lắng cho sinh mạng của tệ chuông môn mà thôi !

Nghe thế, trang thư sinh mới biết vì hành vi của y đang khiến cho có chuyện ngộ nhận !

Y bật quát :

– Không sai ! Ta đến đây là với chủ đích khác, không liên can gì đến chuyện giữa phái Võ Đang và lão !

Lão Giáo chủ Bạch Phát trở mắt nhìn trang thư sinh :

– Người là ai ? Có oán thù gì với

bốn giáo ? Sao lại hạ sát thuộc hạ của bốn Giáo chủ ?

Trang thư sinh quắc mắt nhìn trả và mấp máy môi định đối đáp !

Lúc đó, từ tít trên cao theo lối sơn đạo bỗng có bóng một đạo nhân lướt xuống với tiếng hô hoán :

– Sư thúc ! Ở Thượng Thanh điện có biến !

Toàn Cơ đạo trưởng quay phắt lại :

– Có gian nhân đột nhập ư, Vân Hạc ?

Được hỏi, vị đạo nhân nọ vừa kịp đến nơi vội gật đầu :

– Đúng như sư thúc toan liệu, gian nhân đã đột nhập vào Thượng Thanh điện theo lối hậu sơn !

– Đã có nhị vị sư thúc tổ của người canh phòng, gian nhân đã bị bắt chưa ?

Vân Hạc liếc mắt nhìn nhóm người Thiên Ma Giáo :

– Gian nhân bất ngờ tập kích, nhị vị sư thúc tổ đều bị khống chế huyết đạo !

Toàn Cơ biến sắc :

– Có chuyện này ư ? Không lẽ Thượng Thanh Bảo Điện đã bị gian nhân chiếm đoạt ?

Sợ bị quở phạt, Vân Hạc vội phục người xuống bầm báo :

– Bọn đệ tử bất tài, Bảo Điện đã bị gian nhân cướp mất !

Toàn Cơ lập tức đứng yên bất động khiến Giáo chủ Thiên Ma Giáo phải đánh tiếng :

– Đây không phải là hành vi của bốn giáo ! Toàn Cơ người chớ nghi ngờ !

Quay người lại, Toàn Cơ đạo trưởng chột nghiêm giọng :

– Vô lượng thọ phật ! Giáo chủ chưa gì đã vội phân minh, phải chăng đây là kế gương đồng kích tây của Giáo chủ ?

Bạch Phát Giáo chủ lập tức có phản ứng dữ dội :

– Toàn Cơ người không được nói bừa ! Người hãy nghĩ xem bốn giáo có cần phải hành động như vậy không ? Nếu bốn giáo có năng lực mạo hiểm như vậy đâu cần phải thiên phương bách kế nghĩ cách bắt giữ Toàn Bạch cho phí công ?

Toàn Cơ không mấy may dao động :

– Chuyện đã thế này. Thượng Thanh Bảo Điển đã bị người của quý giáo cướp đi, mong Giáo chủ thể tình, buông tha tề chuông môn !

– Ha... Ha... ! Người nói sao dễ thế. Toàn Cơ ? Bảo Điển kia chẳng phải do bốn giáo chiếm hữu. Không lẽ cứ nghe theo người, bốn giáo tự dưng buông bỏ phần tiện nghi vừa có được ?

Toàn Cơ rung động :

– Giáo chủ đã có lời, dùng chuông môn sư huynh để đánh đổi Bảo Điển ! Nay cố sự đã xảy ra, Giáo chủ định nuốt lời sao ?

Bạch Phát Giáo chủ găm lên thịnh nộ :

– Người bất tất phải nhiều lời ! Chỉ

khi nào bốn Giáo chủ nhận được Thượng Thanh Bảo Điển, đến lúc đó mới buông tha cho Toàn Bạch chuông môn !

Toàn Cơ phần nộ :

– Nay Thượng Thanh Bảo Điển đã không còn. Giáo chủ nói như thế còn gì tính mạng của tề chuông môn ?

Lão Giáo chủ Bạch Phát xua tay :

– Còn hay không là tùy ở thái độ của phái Vô Đang các người ! Hãy nghe cho rõ đây, bốn Giáo chủ không cần biết kẻ nào vừa lên lấy đi Bảo Điển, đứng một tuần trăng nữa nếu bọn người không có được Bảo Điển để đổi người, chớ trách bốn Giáo chủ nhẫn tâm độc ác ! Hừ !

Toàn Cơ đạo trưởng nhăn nhó :

– Như vậy chẳng phải Giáo chủ cố tình làm khó tệ phái sao ? Đã mất Bảo Điện rồi, tệ phái tìm đâu ra Bảo Điện thứ hai để làm vật trao đổi ?

• Lão Bạch Phát Giáo chủ càng thêm hậm hực :

– Người tìm như thế nào mặc người ! Đến hạn kỳ nếu không có Bảo Điện, bọn người sẽ phải nhận lấy thủ cấp của Toàn Bạch !

Toàn Cơ thất sắc :

– Giáo chủ dám ư ?

• Lão Bạch Phát bật cười sắc súa :

– Ha... Ha... ! Đến việc lập Thiên

Ma Giáo đối chọi với quần hùng bản Giáo chủ còn dám, sá gì việc hạ thủ đoạt lấy đầu một lão đạo sĩ lỗ mũi trâu vô dụng là Toàn

Bạch ! Người không tin, cứ chờ đấy mà xem ! Ha... Ha...

Vừa cười, lão vừa ung dung bỏ đi, khiến Toàn Cơ chỉ biết trợn mắt nhìn theo lão đầy uất ức !

Chương thứ sáu

THƯỢNG THANH BẢO ĐIỂN

Đang lướt đi, lão Giáo chủ Bạch Phát phải dừng lại vì nghe có tiếng quát :

– Đứng lại !

Giật mình vì nhận ra đó là tiếng quát của trang thư sinh, lão phản nộ quát :

– Đáng lẽ người đã lên tháo chạy từ lâu rồi mới phải. Không ngờ người dám lưu

lại ! Người thật muốn chết !

Trang thư sinh không hề nao núng !

Trái lại, v còn cười lạnh :

– Là ta muốn chết hay lão sắp đến ngày tận số, chờ sau khi động thủ sẽ rõ ! Nếu lão có dõm lược hãy đi khỏi đây năm dặm và chờ ta ! Đợi khi ta giải quyết xong việc với Võ Đang phái sẽ tính đến lão !

Nghe thế, lão bất giác tung người lao đến thật thần tốc :

– Chẳng cần chờ đợi cho phí công !

Hãy giải quyết ngay bây giờ ! Đỡ !

Vút !

Ào... Ào...

Trang thư sinh như cũng muốn động thủ ngay nên lập tức phát kinh !

– Ta sợ lão ư ? Đỡ !

Vù...

Ầm !!

Hai nhân vật còn lại đang định tiến đến thu nhật thi hài của lão Lộ, phát hiện sau tiếng chấn kinh Giáo chủ của họ vẫn không có dấu hiệu thảng thệ ! Cả hai nháy mắt với nhau và lập tức lao vào trang thư sinh nọ.

– Cuồng đồ ! Mau đến mạng cho lão đại !

– Cầu tử mau nạp mạng ! Đỡ !

Ào...

Ào...

Vừa mới chạm chưởng xong với vị Giáo chủ, bị hai nhân vật nọ tranh tiên tập kích, trang thư sinh thét lên phần nọ :

– Thủ đoạn thật hèn hạ ! Cả hai đáng bị trừng phạt !

Vút !

Bằng một khinh thân pháp cực kỳ biến ảo, bóng nhân ảnh của trang thư sinh chợt biến đi trong nháy mắt !

Lúc đó, hợp kinh của hai nhân vật nọ cứ theo đà lao đến và do đối tượng của họ chợt biến đi nên hợp kinh nọ phải thẳng đường lao vào nhau.

Ầm !!

Không thể ngờ có chuyện biến này, hai nhân vật nọ thay vì hạ thủ trang thư sinh lại tự dưng đối đầu lẫn nhau, khiến cả hai phải loạng choạng thối lùi với huyết khí toàn thân cùng đảo lộn !

Trang thư sinh nhanh tốc xuất hiện

với một tiếng gầm long trời lở đất :

– Nạp mạng !

Ào...

Ào...

Bằng cách xuất thủ cả hai tay, trang thư sinh nọ cùng một lúc quật kinh vào hai nhân vật kia đang trong tình trạng khó thể hoàn thủ.

Phát hiện thuộc hạ bị lâm vào cảnh ngộ nguy cấp, lão Giáo chủ Bạch Phát nọ khí xung thiên :

– Tiểu tử chó đẻ ý ! Đồ !

Vù...

Dịp may để hạ thủ hai nhân vật nọ đối với trang thư sinh kể như chẳng còn ! Y phải lo cho bản thân bằng cách phát kinh đối phó với ngọn chưởng lợi hại của Giáo

Chủ Thiên Ma Giáo.

– Xem chưởng !

Ầm !!!

Được cứu mạng đúng lúc, hai nhân vật nọ tuy hết sức giận dữ nhưng vẫn phải nghĩ đến việc điều hòa chân lực ! Và cả hai thật sự nôn nóng khi thấy thân thủ của Giáo chủ rõ ràng là không thể hơn trang thư sinh vô danh !

Do vậy, ngay khi đã bình ổn chân lực, cả hai lập tức tung người lao vào trận :

– Tiếp chưởng này, tiểu tử !

– Xem chiêu !

Ào...

Ào...

Do thân thủ không hơn nổi Giáo Chủ Thiên Ma Giáo, trang thư sinh vô danh

dĩ nhiên phải lâm vào cảnh nguy khốn vì phe địch có thêm viện thủ !

Tuy thế, trang thư sinh vô danh mỗi khi lâm vào tử cảnh thì với khinh thân pháp ảo diệu, y dễ dàng chuyển nguy thành an ! Điều đó khiến cho song phương giao chiến vẫn luôn giữ ở mức độ bình thủ !

Đôi mắt nhìn một lúc lâu vào khinh thân pháp hết sức quái lạ của trang thư sinh nọ. Đạo trưởng Toàn Cơ cứ nhủ mây nghĩ ngợi nên không nhận ra thái độ hết sức kỳ quặc của tên đệ tử Vân Hạc !

Vân Hạc cứ đứng bên cạnh Toàn Cơ nửa muốn bấm báo điều gì đó nửa lại không dám !

Sau cùng, có lẽ do điều cần bấm

báo là hết sức hệ trọng, Vân Hạc đánh liều, tự ý lay vào người Toàn Cơ.

— Sư thúc...

Toàn Cơ đạo trưởng giật mình quay đầu lại nhìn !

Tuy lo sợ bị quả măng nhưng Vân Hạc vẫn phải bấm báo điều cần bấm báo !

Sau một lúc nghe Vân Hạc thảm thì nói vào tai, Toàn Cơ thật sự biến sắc !

Đưa mắt nhìn khắp nơi, rồi nhìn thẳng vào trường huyết chiến vẫn đang khi diễn; Toàn Cơ đạo trưởng bất ngờ vận lực phổ vào tiếng quát :

— Mọi người hãy dừng tay !

Tiếng quát quá lớn khiến trang thư sinh và ba nhân vật phe đối phương không thể không dừng lại !

Được dịp, Toàn Cơ vội lớn tiếng :

– Vô lượng thọ phật ! Như bản đạo đã nói, chốn thanh tịnh này chẳng phải nơi để lưu huyết sao Giáo chủ không ý lời của vị thiếu hiệp, chờ mọi việc giải quyết xong sẽ rời khỏi đây và thanh toán mọi ân cừu ở nơi khác ?

Trang thư sinh kinh ngạc nhìn Toàn Cơ đạo trưởng !

Trong khi đó, Giáo chủ Thuần Ma Giáo long mắt hoài nghi quét nhìn khắp lượt :

– Toàn Cơ người nói như thế là có ý gì ? Phải chăng tiểu tử này đúng là người do người mời đến ?

Trước thái độ hoài nghi của đôi phương, Toàn Cơ tuy có vẻ khẩn trương

nhưng lời giải thích vẫn giữ được hòa hoãn :

– Sao Giáo chủ cứ mãi nghi ngờ tẻ phái ? Thật ra, bản đạo chỉ muốn mọi việc mau chấm dứt để tẻ phái có thể bắt tay ngay vào việc truy tìm tung tích gian nhân, thủ hội Bảo Điện Thượng Thanh. Đó chẳng phải là điều hợp với đề xuất của Giáo chủ sao ?

Bạch Phát Giáo chủ cười lạnh :

– Hừ ! Kể ra người cũng là kẻ biết cân phân lợi hại ! Được ! Để Vô Đang phái các người không bảo bản giáo hẹp lượng, đến hạn kỳ bốn Giáo chủ sẽ gặp lại sau !

Quay sang trang thư sinh, lão Giáo chủ Bạch Phát nhếch môi cười nhẵn nhủ :

– Người may mắn đấy, tiểu tử ! Nhờ

lời của Toàn Cơ, kể ra người được sống thêm một canh giờ nữa ! Bổng Giáo chủ sẽ chờ người cách nơi này năm dặm. Đi !

Trang thư sinh cười lạt :

– Ta nhất định sẽ đến ! Chỉ mong lão đừng nhân cơ hội này bỏ trốn ! Hừ !

Không thể chịu nổi lời lẽ khinh bạc của trang thư sinh, lão Giáo chủ định phát tác !

Toàn Cơ đạo trưởng phải lên tiếng can ngăn :

– Giáo chủ xin chớ quên lời vừa nói với bản đạo ! Chỉ một canh giờ nữa, Giáo chủ không đủ nhẫn nại sao ?

Thở hắt ra như muốn trút đi mọi bực tức, lão vừa ném cho trang thư sinh một cái nhìn căm giận vừa tung người bỏ

đi !

Vút !

Chờ hai nhai vật kia thu nhật thì hài lão họ Lộ và bỏ đi khuất dạng, đạo trưởng Toàn Cơ bất rờ thay đổi thái độ !

Sắc mặt ngưng đọng, thần thái uy nghiêm Toàn Cơ buông giọng trầm trầm :

– Thiếu hiệp có võ công thật trác tuyệt, đồng thời thủ đoạn cũng không kém phần lợi hại ! Bản đạo thật sự ngưỡng mộ !

Thái độ của Toàn Cơ khiến trang thư sinh nghi hoặc ! Y cất cao giọng :

– Tại hạ chẳng dám nhận lời khen của đạo trưởng ! Còn nếu đạo trưởng cho hành vi hạ sát lão họ Lộ kia là thủ đoạn lợi hại của tại hạ. Không lẽ đạo trưởng thật sự không hài lòng về sự can thiệp của tại hạ ?

Toàn Cơ nhúu mày ưu tư :

– Như thiếu hiệp không hiểu ý của bản đạo ?

Y cũng cau mày :

– Lời đạo trưởng vừa nói không lẽ lại hàm ý nào khác ?

Hít một hơi thật dài, Toàn Cơ một lần nữa chợt thay đổi thái độ :

– Vô lượng thọ phật ! Thiếu hiệp nghĩ sao nếu bản đạo ngỏ ý mời thiếu hiệp cùng vào trong để đàm đạo ?

Quá đổi kinh ngạc, trang thư sinh nhìn sững Toàn Cơ !

Như biết quá đường đột, Toàn Cơ vội nói thêm :

– Chẳng là, ở đây không tiện lắm nếu thiếu hiệp thật sự có chuyện cần giải quyết

tại tệ phái. Thiếu hiệp không dám ư ?

Y bật cười :

– Đạo trưởng nói gì lạ vậy ? Được vào tận sơn môn của một đại phái như Võ Đang, tại hạ cầu còn không được ! Làm gì có chuyện tại hạ không dám ?

Khẽ thở ra nhẹ nhõm, Toàn Cơ vội đưa tay mời :

– Đã vậy, thiếu hiệp, mời !

Không hề khách sáo, y ung dung đặt chân bước vào sơn đạo, cùng sóng vai với đạo trưởng Toàn Cơ !

Tuy thế, do có ẩn ý riêng, y vẫn không ngớt đề phòng và dõi nhìn từng cử chỉ của Toàn Cơ !

Và y không thể không thấy Toàn Cơ đang dùng mắt ra nhiều ám hiệu ngầm

ngâm cho bọn đạo nhân Vô Đang phải đề tử !

Nhận được ám hiệu, bọn đạo nhân tuy cố không để lộ nhưng qua sự di động hết sức vội vàng của họ, trang thư sinh chợt nhận ra họ có sự khẩn trương khác thường !

Và nếu so sánh với sự khẩn trương nhằm đối phó với bọn Thiên Ma Giáo khi này, sự khẩn trương lần này có phần nghiêm mật hơn !

Lấy làm lạ về điều này, trang thư sinh tuy vẫn tiếp tục sóng vai bước đi với đạo trưởng Toàn Cơ nhưng toàn thân chân lực đã được hội tụ đủ đầy !

Toàn Cơ đạo trưởng có lẽ cũng nhận ra sự phòng bị cẩn mật của đối phương nên từng bước chân đi của đạo

trưởng đều có vẻ trầm trọng khác thường ! Đến nỗi, như trang thư sinh chú tâm quan sát và nhìn thấy, mỗi bước chân của đạo trưởng Toàn Cơ đều lưu lại trên sơn đạo những vết chân tuy không sâu lắm nhưng vẫn là từng vết hằn rõ rệt !

Khẽ hít một hơi thanh khí, y chợt lên tiếng :

– Như đạo trưởng đã nhận ra xuất xứ và môn hộ của tại hạ ?

Toàn Cơ chẳng thể câm lặng nên phải đáp ! Và chính Toàn Cơ cũng phải tự giạt mình vì không ngờ thanh âm của đạo trưởng chợt khàn đi, để lộ tâm trạng không bình thường :

– Điều đó thì..., bản đạo kiến văn kém cỏi, chẳng dám võ đoán !

Nhìn nét mặt có phần lúng túng của đạo trưởng, trang thư sinh cười nhạt :

– Đạo trưởng đừng mong đối gạt được tại hạ ! Nếu chẳng phải vì nhân ra xuất xứ của tại hạ, bọn đệ tử của quý phái và cả đạo trưởng nữa tại sao phải khẩn trương ?

Cố trấn áp tâm trạng đang nôn nã và phập phồng, Toàn Cơ thốt nhẹ :

– Đã nhận ra đệ tử tệ phái đang âm thầm sắp đặt, thiếu hiệp vẫn dám cùng bản đạo bước đi như thế này, hào khí của thiếu hiệp thật đáng phục. Còn lời vừa rồi, bản đạo chẳng dám giấu, bản đạo không hề rời đối ! Bản đạo chưa hề biết xuất xứ của thiếu hiệp !

Ý chợt dừng lại :

– Không thể được !

Toàn Cơ cũng dừng lại với thái độ sẵn sàng đối phó nếu có biến :

– Điều gì không thể được ?

Trang thư sinh đưa mắt nhìn quanh, phát hiện bọn đệ tử Võ Đang phái lúc này giải võ đi đi lại lại. Bấy giờ đều bất động ! Tất cả cùng có phản ứng như Toàn Cơ, nghĩa là sẵn sàng triển khai thế trận, một trận tử chiến nếu trang thư sinh có phản ứng bất lợi và nếu được Toàn Cơ hạ lệnh !

Y cất giọng trầm trầm bảo :

– Quý phái vốn có một kiếm trận lợi hại là thất tinh ! Bao quanh tại hạ có đến bảy lần bảy bốn mươi chín người ! Phải dùng đến đại trận thất tinh như thế này, nếu đạo trưởng bảo không hề biết xuất xứ

của tại hạ, điều này phải giải thích như thế nào đây ?

Toàn Cơ biến sắc :

- Biết được đại trận thất tinh, thiếu hiệp chẳng phải hạng vô danh ! Cho hỏi, thiếu hiệp thật sự là ai ? Sư thừa như thế nào ? Sao lại dùng thủ đoạn bất minh, âm thầm hạ độc thủ vào nhị tề thúc ở Thượng Thành điện ?

Trang thư sinh ngỡ đang nghe lầm, ngờ ngác nhìn Toàn Cơ :

- Ai đã dùng thủ đoạn bất minh ? Ai đã hạ độc thủ vào lệnh sư thúc ? Không lẽ đạo trưởng cho đó là hành vi của kẻ hèn này ?

Toàn Cơ động dung :

- Thiếu hiệp không thừa nhận

những gì đã thực hiện ?

Y vẫn nhìn Toàn Cơ ! Sau đó, như đã vô lễ, y bật cười khanh khách :

- Hóa ra chỉ vì nghi ngờ, đạo trưởng cố tình mời tại hạ vào tận sơn môn và dùng những nghi tiết trọng hậu này nhằm đối phó với tại hạ ? Một sự ngộ nhận thật tức cười ! Ha... Ha...

Giữa một vòng vây chính là thất tinh đại trận, tuy đại trận chưa phát động, tràng cười của trang thư sinh đơn độc chẳng khác nào sự khinh mạn đối với uy võ và thanh danh bao đời nay của Võ Đang phái ! Điều đó khiến bảy tốp đạo nhân gồm đủ bốn mươi chín người đang ngấm ngấm tạo thành vòng vây phải biến sắc phần nộ !

Họ đưa mắt nhìn Toàn Cơ và chờ đợi ! Chỉ cần Toàn Cơ khê ra hiệu và lập tức lao thoát ra bên ngoài, họ sẽ không ngần ngại cho trang thư sinh vô lễ kia một bài học đích đáng !

Thế nhưng, thay vì ra hiệu cho đại trận lập tức phát động, Toàn Cơ lại thản nhiên lên tiếng :

– Tất cả hãy bình tâm, không được loạn động !

Nghe thế, trang thư sinh ngưng cười và nói rõ từng tiếng :

– Đạo trưởng đúng là người thức thời ! Hãy chờ mọi việc sáng tỏ đã, sâu có muốn động thủ cũng chẳng muộn ! Tại hạ chẳng phải đang ở tại sơn môn của quý phái sao ? Đừng lo tại hạ mọc cánh và bay

đi mất !

Thái độ của trang thư sinh như muốn nói lên rằng đối với thất tinh đại trận y không hề xem vào mắt !

Đáp lại thái độ đó, Toàn Cơ may vẫn giữ được sự đúng mực của bậc tôn sư ! Đạo trưởng cất cao giọng :

– Không sai ! Bản đạo quả có nghi ngờ chính thiếu hiệp đã cố ý xuất hiện ở phía trước và gây náo loạn để đồng bọn ở phía sau có cơ hội hạ độc thủ nhị vị sư thúc của bản đạo ! Thiếu hiệp giải thích thế nào đây ?

Trang thư sinh lập tức nghiêm giọng :

– Hay lắm ! Đạo trưởng dám thẳng thắn nói rõ sự nghi ngờ, tại hạ cũng dùng

thái độ này đối với đạo trưởng !

Đưa mắt nhìn toàn cục, y lên tiếng như muốn lời của y được tất cả nghe rõ :

- Tại hạ thừa nhận lần đến này của tại hạ là muốn cùng quý phái Võ Đang thanh toán một món nợ đã có từ ba mươi năm trước !

Toàn Cơ và bọn đạo nhân cùng xôn xao nhưng vẫn tiếp tục lắng nghe lời của trang thư sinh đang nói :

- Tuy nhiên, không phải vì thế mà tại hạ phải dùng đến thủ đoạn như quý phái đang nghi ngờ ! Nhất là, quyển kinh thư Bảo Điển gì đó đối với lộ số võ học của tại hạ nhất định là không phù hợp, tại hạ chưa hề có ý nghĩ chiếm đoạt một phế vật như vậy !

Hai chữ phế vật vừa được trang thư sinh nói ra, đối với ai khác sẽ là lời khinh mạn không bao giờ được tha thứ ! Nhưng Toàn Cơ đạo trưởng vẫn không phát tác, chứng tỏ bản lãnh hàm dưỡng thật sâu dày ! Đạo trưởng chợt hỏi :

- Thiếu hiệp nói như đã biết rõ đường lối võ học có ở Thượng Thanh Bảo Điển ?

Y đáp ngay :

- Không sai ! Không những là biết rõ mà tại hạ còn thừa năng lực để khắc chế !

- Võ lượng thọ phạt ! Nói vậy, bao năm qua Bảo Điển Thượng Thanh của tệ phái bị thất lạc là do thiếu hiệp cùng lệnh sư cất giữ ?

Y kinh ngạc :

– Ô hay ! Sao đạo trưởng lại hỏi câu này ? Chẳng phải đạo trưởng vừa nói với lão Bạch Phát, Bảo Điện đó chỉ mới mất đây sao ?

– Vô lượng thọ phật ! Đó chỉ là kế hoãn binh của bản đạo ! Thật ra, Bảo Điện Thượng Thanh của tệ phái đã bị mất đúng vào thời điểm thiếu hiệp vừa nhắc đến : ba mươi năm !

Y càng thêm kinh ngạc :

– Ài chà ! Có việc này nữa sao ?

Toàn Cơ chợt gần giọng :

– Thiếu hiệp đừng mong giả vờ ! Hay hơn hết, để tránh việc động thủ, sẽ là bất lợi cho thiếu hiệp, Bảo Điện Thượng Thanh đang ở đâu, thiếu hiệp hãy cấp tốc

giao hoàn, đừng để quá muộn !

Sự hăm dọa toát ra trong từng lời của Toàn Cơ, điều đó ai ai cũng nhận biết ! Tuy nhiên, trang thư sinh không những không sợ mà còn ngẩng mặt cười dài :

– Ha... Ha...

Trong lúc y cười, bằng ánh mắt ra hiệu, Toàn Cơ bắt đầu cho đại trận thất tinh diễn khai ! Và khi trang thư sinh thôi cười, câu hỏi của y khiến Toàn Cơ bối rối :

– Nói vậy, việc nhị vị lệnh thúc bị hạ độc thủ cũng là do đạo trưởng bịa ra để lừa bịp Thiên Ma Giáo và lừa lươn tại hạ ?

Toàn Cơ chau mày :

– Sao thiếu hiệp lại hỏi câu này ?

– Chẳng phải thế sao ? Vì đề xuất dùng Bảo Điện đổi người của Thiên Ma

Giáo, đạo trưởng do không có Bảo Điện nên đã ngấm ngấm chỉ thị cho đệ tử bịa chuyện có biến ở hậu sơn ! Tại hạ hiểu như vậy chẳng lẽ lại không đúng ?

Toàn Cơ thở dài :

– Thiếu hiệp nói không sai ! Đó là việc bất đắc dĩ buộc một người thanh tu như bản đạo phải tiến hành ! Tuy nhiên, chính bản đạo không ngờ việc sắp đặt này lại bị kẻ gian biến giả thành chân ! Nhị vị sư thúc của bản đạo sau đó quả đã bị độc thủ !

Dứt lời, Toàn Cơ nhìn ngay vào mắt đối phương :

– Qua những gì thiếu hiệp vừa nói, bản đạo buộc phải tin thiếu hiệp thật sự không dính líu đến việc vừa xảy ra cho tệ

thức ! Tuy nhiên, việc có liên quan đến Bảo Điện đã thất tung ba mươi năm trước, thiếu hiệp không có cách nào thối thoát được đâu ! Bản đạo mong thiếu hiệp tự cân nhắc, đừng để bản đạo buộc phải dùng đến đại trận thất tinh !

Y nghe xong, chột vòng tay thi lễ :

– Lời của đạo trưởng kể ra khá minh bạch ! Dù lát nữa đây phải ở thế đối đầu, tại hạ vì bái phục vẫn phải kính đạo trưởng một lễ !

Thi lễ xong, y liền tỏ ra ngạo mạn :

– Bảo Điện của quý phái nếu thật sự bị thất lạc, tại hạ là người vô can ! Không tin, nếu đạo trưởng muốn động thủ, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp ! Mời !

Thái độ của y khiến Toàn Cơ hoang

mang :

– Thiếu hiệp nhất định không thừa nhận ?

Y quá quyết :

– Chớ nói nhiều vô ích ! Tại hạ sẽ không khách sáo nếu đạo trưởng không phát động trận thế ngay !

Toàn Cơ sa sầm nét mặt :

– Người khẳng khái như thiếu hiệp, bản đạo thật sự tiếc ! Mong thiếu hiệp cân nhắc kỹ !

Y cười vang :

– Ha... Ha... ! Những gì cần nói tại hạ đã nói ! Đạo trưởng không phát động đại trận là do đạo trưởng tự bỏ mất tiên cơ ! Chớ trách tại hạ ! Tiếp chiêu.

Vút !

Bóng nhân ảnh của y liền biến mất !

Do đã hai lần mục kích kinh thân pháp vô thượng của đối phương, Toàn Cơ đạo trưởng lập tức dịch chuyển bộ vị vì sợ đối phương bất thần xuất hiện và bất ngờ tiến chiêu, như điều đã xảy ra cho bọn Thiên Ma Giáo !

Tuy nhiên, khi Toàn Cơ đã dời bỏ nguyên vị, đạo trưởng thật sự ngạc nhiên vì phát hiện đối phương không hề có ý tấn công vào đạo trưởng !

Ngược lại, đối phương như chỉ muốn được một lần giao đấu cùng đại trận thất tinh nên ngay khi dùng kinh thân pháp biến ảo làm mất đi bóng nhân ảnh, y lần lượt tung chuồng vào bảy tốp đạo nhân

đang đứng thành bảy phương vị !

Ào...

Ào...

Bị tập kích, bảy tốp đạo nhân tuy chưa được chỉ thị của Toàn Cơ nhưng vì tình thế cường bách tất cả đồng loạt phát động thế trận !

Họ lần lượt găm vàng ..

- Tiểu tử quá vô lễ ! Đáng chết !

- Hừ ! Là người tự chuốc khổ ! Xem đây !

- Hạng hồ đồ như người có chết cũng chẳng trách được ải ! Đờ !

Đại trận thất tình kể như được phát động ! Và lập tức sự lợi hại của kiếm trận thất tình được toàn bộ bốn mươi chín vị đạo nhân Võ Đang phái phô diễn !

Sát khí ngợp trời cùng với sự ẩn hiện và hợp tung của bốn mươi chín thanh trường kiếm cùng vũ lộng !

Đứng bên ngoài ngay từ đầu, Toàn Cơ đạo trưởng kể như là người ngoại cuộc đối với đại trận thất tình !

Bởi, một khi trận thế này được phát động chỉ khi song phương thật sự phân thắng bại thì chẳng có ai hoặc một lực lượng nào có thể làm cho trận thế phải dừng lại !

Và để phân thắng bại thì chỉ có hai

kết quả tất yếu ! Hoặc đại trận thất tinh biến thành trận loạn kiếm biến dịch nhân thành trăm ngàn mảnh vụn và lẽ đương nhiên dịch nhân phải chết ! Hoặc ngược lại, điều này thật hi hữu, đại trận thất tinh bị dịch nhân phá vỡ ! Muốn thế, dịch nhân phải là người có bản lãnh siêu phàm, được kể như thiên hạ cái thế ! Điều này ngàn năm trước không hề có và ngàn năm sau cũng không thể nào có được một nhân vật như vậy !

Tựu trung, trang thư sinh nọ hoặc là kẻ cuồng tâm loạn trí hoặc là hạng ếch nằm đáy giếng, chẳng xem đại trận thất tinh vào đâu, nên thản nhiên tự chọn con đường chết !

Hào khí của trang thư sinh nếu

trước đó làm cho đạo trưởng Toàn Cơ cảm phục thì vào lúc này lại tạo cho đạo trưởng một nỗi niềm thương xót !

Tuy nhiên, nhìn diễn biến của đại trận thất tinh, Toàn Cơ đạo trưởng bắt đầu có cái nhìn thay đổi !

Đạo trưởng phát hiện đại trận thất tinh tuy vẫn đang phô diễn một uy lực lợi hại khiếp người nhưng ba chiêu đã trôi qua, trang thư sinh nọ cho đến giờ vẫn ung dung đối phó !

Kinh ngạc về điều này, đạo trưởng Toàn Cơ bắt đầu chú mục nhìn vào từng chiêu thức, từng cách ứng phó tài tình của trang thư sinh vô danh !

Giữa vòng vây của kiếm trận có đến bốn mươi chín thanh kiếm cùng tung

hoành, trang thư sinh nọ vẫn thản nhiên xuyên dọc xuyên ngang nhờ vào khinh thân pháp biến ảo nọ !

Không những thế, được sự hỗ trợ của khinh thân pháp, trang thư sinh vô danh còn có dư thời gian để nhìn dò xét từng biến đổi một của kiếm trận !

Phát hiện điều này, Toàn Cơ đạo trưởng chợt nghĩ đến một nhân vật cũng có loại khinh thân pháp biến ảo như thế !

Không nghĩ đến thì không việc gì, vừa nghĩ đến, Toàn Cơ bất giác thất sắc !

Sau một lúc nhìn thêm nữa loại khinh thân pháp đang được trang thư sinh nọ thi triển, Toàn Cơ liền đi đến một quyết định !

Đạo trưởng quấy quả bỏ đi, tiến

thăng về phía hậu sơn, bỏ lại đại trận thất tinh và trang thư sinh có khinh thân pháp đáng sợ nọ !

Một canh giờ trôi qua, nhớ lại lời ước hẹn với Thiên Ma Giáo, trang thư sinh nọ bất giác quát lên :

– Toàn Cơ đạo trưởng ! Nếu đạo trưởng không ra lệnh cho kiếm trận dừng ngay, đừng trách tại hạ phá huỷ thế trận khiến Vô Đang phái phải mất hết uy danh bao đời nay !

Gọi một lần vẫn không nghe tiếng đáp lại của Toàn Cơ, trang thư sinh bèn gọi lần thứ hai và thêm lần thứ ba nữa !

Khi đó, Toàn Cơ từ phía xa đang lật bật chạy đến ! Và bên cạnh Toàn Cơ, đi ở hai bên là hai lão đạo sĩ với đầu tóc bạc

phơ đã rụng quá nửa !

Toàn Cơ thấy hai lão đạo sĩ không đủ sức để đi nhanh hơn, vội hối thúc :

— Nhị thúc và tam thúc cố lên nào !
Kéo để quá muộn sẽ phải ân hận !

Hai lão đạo sĩ kia xem sắc mặt đã quá nhợt nhạt, chứng tỏ cả hai dù muốn đi nhanh hơn nhưng lực đã bắt tòng tâm ! Một lão chợt phều phào bảo :

— Người cứ để mặc bọn ta ! Mau chạy đến và gọi đối phương dừng lại !
Muộn lắm rồi !

Toàn Cơ kinh ngạc :

— Gọi đối phương dừng lại có khác nào bảo đối phương nạp mạng ?

Lão đạo sĩ nhăn mặt :

— Người sợ y bị đại trận thất tinh lấy

mạng ư ? Còn ta, ta sợ điều ngược lại thì có !
Hãy nhanh lên nào, Toàn Cơ !

Toàn Cơ hoàn toàn hoang mang, chẳng hiểu vì sao sư thúc của đạo trưởng lại cho rằng trang thư sinh nọ có năng lực làm được một điều mà bao đời nay chưa có ai làm được, là đại trận thất tinh sẽ bị đối phương đánh cho tan tác ?

Chính lúc đó, trang thư sinh nọ ở giữa trận chợt cất tiếng cười cuồng ngạo :

— Đạo trưởng đã không lý gì đến lời cảnh báo của tại hạ ! Hậu quả sẽ ra sao, đạo trưởng phải tự gánh chịu ! Xem đây !
Ha... Ha...

Cùng với tràng cười lồng lộng của y, bóng nhân ảnh của y vụt mờ đi...

Hai lão đạo sĩ chợt biến sắc cùng

kêu lên hốt hoảng :

– Đúng là Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp của U Minh Thần Cơ rồi !

– Toàn Cơ ! Sao người lại chần chừ ? Ôi chao ! Phên này bốn phái đã bị người làm cho tận diệt !

Kính tâm động phách, Toàn Cơ bất kể đúng sai vội quát lên cực to :

– Người của U Minh Thần Cơ xin dừng tay !

Chương thứ bảy

U MINH THẦN CƠ

Tiếng quát được phổ đầy chân lực của Toàn Cơ đạo trưởng tuy được phát ra nhưng kể như khá muộn !

Tràng cười của trang thư sinh chỉ chấm dứt khi có hai tốp đạo nhân, vị chi là mười bốn người vừa bị đánh rơi mất kiếm vừa phải loạng choạng ngã nghiêng do bị trúng kinh của đối phương !

Kiểm trận lẽ đương nhiên phải dừng lại, khiến mọi tiếng động đang vang lên càng khiến mọi người nghe rõ mồn một.

Choang... Choang...

Ầm ! Ầm !...

Hự ! Hự ! Hự !...

Tiếng kiếm rơi xuống nền đá, tiếng chạm kinh và tiếng kêu đau đớn của mười bốn vị đạo nhân khiến Toàn Cơ thất kinh đến bủn rủn tứ chi !

Một câu than oán bất ngờ được đạo trưởng Toàn Cơ phát ra không định trước :

- Đại trận bị phá vỡ ? ! Uy danh của bốn phái không ngờ lại bị tiêu tan vì sự bất tài của Toàn Cơ này ! Tội ta thật đáng chết !

Véo...

Sau tiếng than, Toàn Cơ bất ngờ tự rút kiếm đưa ngay vào cổ !

Hai lão đạo sĩ nọ kinh hãi, kẻ thì kêu, người gắng gượng động thủ :

- Toàn Cơ, dừng ! Chẳng phải lỗi do người !

Keng !

Sự động thủ của lão đạo sĩ bên phía tay thuận của Toàn Cơ tuy có làm thanh kiếm phải chệch đi khiến Toàn Cơ không đến nỗi phải chết nhưng do lực đạo của lão đạo sĩ không trầm trọng bằng lòng quyết tâm tìm chết của Toàn Cơ, nên thanh kiếm kia phải tự cắm xuống bờ vai hữu của Toàn Cơ.

Phập !

Mục kích cảnh tượng này, trang thư

sinh vô danh tuy có phần áy náy nhưng vẫn buông lời ngạo mạn :

– Đạo trưởng tự tìm chết phởng, có ích gì ? Mới oán hận của gia sư U Minh Thân Cơ đâu chỉ vì cái chết của đạo trưởng mà dễ dàng hóa giải ?

Bọn đạo nhân sau lúc kinh hoàng vì điều xảy ra cho kiếm trận, tiếp đó là ý muốn tự sát của sư thúc Toàn Cơ, nghe lời nói ngạo mạn của đối phương, tất cả cùng phát tác :

– Tiểu tử chó ngông cuồng ! Đêm nay nếu không diệt trừ được ngươi, Võ Đang phái còn mong gì có ngày ngẩng đầu nhìn thiên hạ ! Đánh !

Họ lao đến, định tạo cuộc loạn chiến với kẻ vừa gây kinh biến cho Võ

Đang ! Một lão đạo sĩ chột găng gượng gằm lên :

– Dừng tay ngay ! Trừ phi bọn người muốn toàn bộ Võ Đang phải lâm vào cảnh bị hủy diệt !

Do quá găng gượng vượt quá khả năng, lão đạo chột ôm ngực lão đảo.

Toàn Cơ sau lúc bông bột, thiếu suy nghĩ phát hiện lão đạo có chuyện biến đáng ngờ vội kêu lên :

– Nhị sư thúc...

Không chỉ trì được nữa, lão đạo phải há mồm, thổ ra một ngụm huyết đen đặc.

– Oẹ... !

Điều đó khiến lão đạo còn lại kinh hãi khôn xiết ! Lão đưa mắt nhìn mọi

người :

– Nơi này không còn việc gì nữa đâu ! Bọn người lui cả đi !

Thở ra một hơi dài chán nản, lão đạo ứa lệ nhìn trang thư sinh :

– Thiếu hiệp có thể vì một lão đạo bất tài này mà chấp thuận một lời đề nghị chăng ?

Y ảo não nhìn thương thế ngoài da của Toàn Cơ rồi lại bất nhẫn nhìn lão đạo thứ nhất đã bất tỉnh :

– Chuyện xảy đến thế này, thật lòng tại hạ không hề muốn ! Lão đạo trưởng có đề nghị gì ?

Lão đạo lại thở dài :

– Hãy cùng ngồi lại với nhau, lão đạo già nua ta chỉ mong có thế !

Trang thư sinh mỉm cười đắc ý :

– Nếu để giải quyết mọi chuyện mà không cần động đến binh đao, tại hạ nào có mong muốn nào hơn !

Đưa mắt nhìn bọn đạo nhân lũ lượt bỏ đi, trang thư sinh chột bảo :

– Nếu ngay lúc đầu lão đạo trưởng chịu xuất hiện, Võ Đang phái đầu phải chịu tổn thất như thế này !

Nhìn sang Toàn Cơ tuy đã điểm huyết chỉ huyết nhưng cánh tay hữu vẫn chưa có thể cử động, y lại nói :

– Còn về việc Bảo Điện Thượng Thanh, tại hạ mong đạo trưởng...

Lão đạo nọ chột xua tay :

– Điều đó bất tất phải nhọc lòng thiếu hiệp ! Lão đạo ta sẽ đảm đương việc

giải thích sau với Toàn Cơ !

Trang thư sinh thở ra nhẹ nhõm :

– Hay lắm ! Lão đạo trưởng định giải quyết mọi chuyện ở đâu ? Ngay tại nơi này chăng ?

Lão đạo lắc đầu hỏi :

– Sao thiếu hiệp không đến Dưỡng Tâm Viện cùng lão đạo ta ?

Y tỏ ra thận trọng :

– Chọn Dưỡng Tâm Viện, lão đạo trưởng có ẩn ý gì ?

– Hà... ! Thiếu hiệp há tất phải đa nghi ! Suốt ba mươi năm qua, ta và nhị sư huynh chỉ mong gặp lại hoặc là Thần Cơ hoặc người của Thần Cơ sai đến ! Lão đạo ta nào dám có âm mưu gây bất lợi cho thiếu hiệp ?

Trang thư sinh ngẫm nghĩ một lúc mới đưa ra một đề xuất :

– Sẽ không có ai khác ngoài tại hạ và nhị vị đạo trưởng chứ ?

Vội vàng, lão đạo bảo :

– Có cả Toàn Cơ nữa !

Y lập tức phản ứng :

– Không được ! Tại hạ không muốn vì việc riêng của nhị vị lại dẫn đến thù hận với toàn phái Vô Đang !

Lão đạo cũng khăng khăng :

– Cũng chính vì lo sợ điều này, lão đạo ta muốn có cả Toàn Cơ cùng tham dự !

– Tại sao chứ ? Toàn Cơ đạo trưởng chẳng phải chuộng môn, có tham dự cũng chỉ vô ích !

– Nhưng nếu không có Toàn Cơ,

những việc năm xưa sẽ rất khó giải quyết tận gốc rễ !

Trang thư sinh đánh giọng :

– Hoặc lão đạo trưởng làm theo lời tại hạ hoặc Vô Đang phái sẽ chuốc lấy thảm họa ! Lão đạo chọn đi !

Câu nói gay gắt của y không ngờ gặp phải phản ứng cũng quyết liệt không kém của lão đạo :

– Nếu thiếu hiệp không thuận lời, lão đạo ta cam đoan ở dưới suối vàng lệnh sư sẽ oán trách thiếu hiệp !

Y động dung :

– Có việc đó ư ? Tại sao ?

Lúc đó, lão đạo kia sàu một lúc bất tỉnh bồng cựa mình lại tỉnh !

Lão đạo nọ bèn bảo trang thư sinh :

– Chủ trương này là của tề sư huynh ! Nếu thiếu hiệp muốn biết rõ hãy hỏi lại !

Trang thư sinh khom người nhìn vào lão đạo vừa tỉnh lại :

– Chuyện ân oán năm xưa phải chăng lão đạo trưởng muốn lời lệnh diệt là Toàn Cơ vào ?

Tuy mới tỉnh lại nhưng lão đạo như đã hiểu hết những gì mọi người đang tranh chấp ! Lão gật đầu :

– Chuông môn tề phái không có ở đây ! Để giải quyết chuyện này nhất thiết phải có Toàn Cơ tham dự !

Nghe thế, y cười gằn :

– Được ! Đó là chủ ý của nhị vị, sau này nếu xảy ra hậu quả gì tự nhị vị chịu lấy !

Toàn Cơ từ đầu câu chuyện cho đến giờ tuy cố nghe nhưng vẫn ngơ ngác không hiểu. Câu nói vừa rồi của trang thư sinh càng khiến Toàn Cơ hoang mang :

– Nhị sư thúc, tam sư thúc ! Mọi người đang lấp lửng nói với nhau chuyện gì ? Sao lại có can hệ đến chuyện sống còn của bốn phái ?

Lão đạo mới tỉnh lại xua tay :

– Người bất tất phải hỏi ! Cứ đưa ta đến Dưỡng Tâm Viện sẽ rõ ! Đi nào !

Võ Đang phái có hai khu vực được xem là cấm địa ! Nếu Thái Thanh điện có phạm vi to lớn, là một đại điện, nơi thường quy tụ toàn bộ đệ tử Võ Đang phái vào những kỳ vọng, sọc bái lễ Tam Thanh lão tổ thì Thượng Thanh điện tuy có phạm vi nhỏ

hơn nhưng chính là một nơi tương tự như tổ sư đường !

Ở đó, tại Thượng Thanh điện, ngoài linh vị của Tam Thanh lão tổ còn có lớp lớp những bài vị của bao đời chủ môn trước nay của phái Võ Đang ! Do là nơi lưu danh muôn thuở của những bậc tiền nhân, Thượng Thanh điện cũng là nơi tàng trữ những di học thượng thặng của Võ Đang phái, được Tam Thanh lão tổ lưu lại hoặc những bậc kỳ tài của phái Võ Đang sau khi thức ngộ những môn công phu kỳ bí sâu nhiệm lưu lại cho hậu nhân ?

Bởi đó, Thượng Thanh điện mới thật sự là cấm địa của phái Võ Đang !

Để bảo vệ Thượng Thanh điện, ngoài sự tuần phòng nghiêm ngặt của

chúng đệ tử luân phiên canh giữ. Đường Tâm Viện với vị trí nằm ngay phía sau là một sự bố trí hết sức chu đáo của phái Vô Đang !

Không một ai dám xem thường những nhân vật đã cao niên của Vô Đang phái hiện đang sống một cách ẩn dật tại Đường Tâm Viện. Những nhân vật này đều là bậc trưởng bối của trường môn nhân đương nhiệm ! Do vậy, công phu bản lãnh của những nhân vật này lẽ đương nhiên phải cao thâm uyên ảo hơn tất cả những đệ tử Vô Đang phái đang lộ diện giang hồ !

Hai lão đạo đang được Toàn Cơ đạo trưởng dẫn đi chính là hai nhân vật như vậy ! Và trang thư sinh vô danh nọ càng lúc càng thức ngộ điều đó qua từng bước chân

đi chuyển theo Toàn Cơ, để đến được Đường Tâm Viện !

Y nghe Toàn Cơ khê khàng hỏi hai lão đạo :

– Nhị sư thúc và tam sư thúc thương thế đã như thế nào rồi ?

Lão đạo đã bất tỉnh khi nãy, chính là nhị sư thúc của Toàn Cơ, đáp :

– Chỉ vì, quá xem thường địch nhân, ta và tam sư thúc của người đều bị ám toán ! Hà... ! Tính mạng thì không đến nỗi nào nhưng để phục hồi lại như trước kia, ta e vô vọng !

Toàn Cơ kinh hãi :

– Gian nhân có bản lãnh lợi hại đến thế sao ?

Tam sư thúc của Toàn Cơ nhếch

môi cười buồn :

– Nếu đường đường giao đấu, dù y có lợi hại cũng không phải đối thủ của ta và nhị sư thúc người hiệp lực ! Thật đáng tiếc, chỉ một lúc khinh thường đối phương, bọn ta phải trả giá bằng việc bị tất nghiền một lúc ba đại kinh mạch !

Toàn Cơ biến sắc :

– Nếu vậy võ công của nhị vị sư thúc hoàn toàn bị phế bỏ ?

– Chưa bị phế bỏ hoàn toàn nhưng cũng gần như thế ! Chỉ có điều, ta thật không rõ đối phương hành động như vậy là có dụng ý gì ? Toàn bộ những kinh thư ở Thượng Thanh điện vẫn nguyên vẹn, đối phương sau khi lục soát qua khắp lượt đã lẳng lặng bỏ đi !

Toàn Cơ thật sự hoang mang :

– Nếu y chẳng màng gì đến kinh thư bí kíp của bốn phái, chẳng lẽ y đến để tìm thù ?

Nhị lão đạo đưa mắt nhìn trang thư sinh nọ :

– Đã từng hành tẩu giang hồ, ta thừa nhận sự gây hiểm khích là điều không tránh khỏi ! Tuy nhiên, nếu có điều gì đó thật sự được xem là ân oán cừ thù thì không việc gì khác ngoài việc bọn ta đã gây ra cho U Minh Thần Cơ ! Và...

Tam lão đạo tiếp lời :

– Trừ phi vị thiếu hiệp đây còn có sư huynh đệ đồng môn, ta không nghĩ ra giữa y và bọn ta hoặc đối với Võ Đang phái có oán thù gì !

Nghe nhắc đến, trang thư sinh lên tiếng :

- Tuy tại hạ chỉ là di mệnh truyền nhân nhưng theo di thư do gia sư lưu lại tại hạ có thể đoán chắc tại hạ không hề có thêm một vị đồng môn sư huynh đệ nào khác ! Nói chắc hơn, tại hạ tuyệt nhiên không có liên quan gì đến kẻ đã hạ độc thủ nhị vị !

Toàn Cơ chau mày tư lự :

- Vậy dụng ý đích thực của y là gì ?

Không ai đáp được câu này và lúc đó mọi người cũng bước đến ngưỡng cửa đi vào Dưỡng Tâm Viện !

Trước khi xô cửa bước vào, Toàn Cơ bỗng lên tiếng than :

- Những lúc gần đây chẳng hiểu

sao bốn phái lại gặp quá nhiều phiền não ! Hà... ! Chuồng môn sư huynh thì lọt vào tay Thiên Ma Giáo, bốn phái tạm thời phải do Toàn Cơ này chấp chuồng ! Và lần này, vì Toàn Cơ sắp đặt mọi việc không chu đáo, gây họa cho nhị sư thúc và tam sư thúc, Toàn Cơ thật hổ thẹn với tiền nhân !

Nhị lão đạo chợt nghiêm giọng :

- Người bất tất phải tự thống trách !

Theo ta, mọi sắp đặt của người thật hoàn hảo, chẳng có điểm nào đáng trách ! Người đừng quá thất vọng !

Tam lão đạo cũng nói :

- Nhị sư thúc người nói không sai

dâu, Toàn Cơ ! Đối với Thiên Ma Giáo, người đề phòng như vậy là đúng ! Đưa bọn họ đến trấn giữ Thượng Thanh đường quả là

một hiện pháp hay ! Việc dịch nhân bất ngờ xuất hiện và sau đó gây náo loạn khắp hậu sơn, đó là lỗi khinh suất của ta và nhị sư thúc người.

Toàn Cơ đưa tay xoa nhẹ cửa miệng vẫn bảo :

– Tuy nhị vị sư thúc thương mà nói như vậy, nhưng trách nhiệm này vẫn phải do tiểu đệ gánh chịu !

Khoa chân định bước vào Đường Tâm Viện. Đạo trưởng Toàn Cơ bất ngờ kêu lên kinh hãi :

– Ô hay ! Sao lại thế này ?

Ngờ Toàn Cơ phát hiện dịch nhân đang ẩn ở Đường Tâm Viện, Nhị lão đạo vội hô hoán để tỉnh :

– Chỉ pháp của y rất lợi hại ! Người

đừng khinh suất kéo chuốc họa như bọn ta !

Quay đầu lại, Toàn Cơ bỗng thở hắt ra :

– Nhị sư thúc yên tâm ! Dịch nhân đã bỏ đi từ lâu rồi ! Chỉ có điều, hà... mọi người cứ nhìn sẽ biết !

*Chương thứ tám***BIẾN ĐỘNG VÕ ĐANG !**

Kinh ngạc trước những diễn biến xảy đến quá dồn dập cho phái Võ Đang chỉ trong một buổi chiều, trang thư sinh vô danh dù chưa được mời vẫn nhanh chân tiến vào Dưỡng Tâm Viện !

Điều đầu tiên y nhìn thấy là một tám bồ đoàn đã bị sồn rách hiện đang tung toé khắp nơi ! Chúng tỏ nhân vật lên vào

dây vì một nguyên cớ nào đó muốn trút hận đã phá hủy tan nát tám bồ đoàn vô tội !

Ngoài điều đó, ở Dưỡng Tâm Viện tuy có khá nhiều tám bồ đoàn đặt rải rác khắp nơi, có tám đã cũ hơn, sồn rách hơn tám đã bị phá hủy nhưng tất cả vẫn nguyên vẹn như chúng vốn có !

Tám bồ đoàn bị phá hủy nếu có làm cho Toàn Cơ thất kinh vì phát hiện kẻ gian đã đột nhập vào Dưỡng Tâm Viện thì điều đó lại làm cho nhị vị lão đạo phải hoang mang đến sững người tròn mắt !

Không một ai lên tiếng cho đến khi Toàn Cơ phát giác nhị vị lão đạo chợt đưa mắt nhìn nhau và lẳng lặng gật đầu như đã hiểu ! Toàn Cơ nghi hoặc lên tiếng :

– Nhị vị sư thúc như vừa phát hiện điều gì thì phải ?

Thay vì lên tiếng giải thích, nhị vị lão đạo lại đưa mắt nhìn nhau ! Sau đó, cả hai tiến đến chỗ có đặt hai tám bộ đoàn có vẻ mới nhất so với bao nhiêu tám còn lại ! Họ ngồi xuống và thản nhiên bảo Toàn Cơ và trang thư sinh họ :

– Những tám bộ đoàn này là di vật chứng thật trước bọn ta đã có rất nhiều vị tiền nhân đã sống những lúc cuối đời ở Dưỡng Tâm Viện này ! Nếu người không ngại việc bất kính hãy mời vị thiếu hiệp kia cùng ngồi xuống như bọn ta ! Cũng đã đến lúc giải tỏa mọi uẩn khúc có liên quan đến Ủ Minh Thần Cơ rồi !

Nghe vậy, trang thư sinh thản nhiên

bước đến một tám bộ đoàn cạnh hai lão đạo ! Nhưng y chưa kịp ngồi đã nghe Toàn Cơ huýt miệng kêu lên :

– Tiểu diệt nào dám, nhị sư thúc ? Theo môn quy nghiêm ngặt của bốn phái chỉ những bậc trưởng lão mới được ngồi ở Dưỡng Tâm Viện ! Còn chúng đệ tử nếu được lệnh vời đến đây chỉ có thể đứng để nghe giáo-huấn hoặc quỳ để chịu xử phạt ! Muôn ngàn lần tiểu diệt không dám tuân theo lệnh dụ của nhị sư thúc !

Trang thư sinh chợt vỡ lẽ, vội bước tránh sang một bên, đến việc đứng gần những tám bộ đoàn cũng chẳng dám nói gì đến chuyện tọa vị lên đây !

Nhị lão đạo bất giác cười buồn :

– Biết cung kính với bậc tôn trưởng

như người thật đáng khen ! Tuy nhiên, lần này là ngoại lệ, dẫu sao gian nhân cũng đã từng vào đây và qua hành vi còn lưu lại dấu vết của v biết đâu ý đã có nhiều hành vi còn tỏ ra bất kính hơn bội phần ? Ngồi xuống đi, Toàn Cơ ! Để thiếu hiệp kia cũng ngồi nữa chứ ?

Thấy Toàn Cơ vẫn tỏ ra ngần ngại, Tam lão đạo nói thêm vào :

– Hiện nay ở bốn phái chỉ có ta và nhị sư thúc người là có thân phận cao nhất ! Bao người ngồi là không có ý trách phạt, người chớ ngần ngại nữa ! Nhanh lên nào !

Bất đắc dĩ Toàn Cơ phải sửa bộ định ngồi xuống với thái độ hết sức kính cẩn !

Vẫn chú mục nhìn vào từng cử chỉ

của Toàn Cơ, Nhị lão đạo bỗng buông lời :

– Được một đệ tử đầy thành ý như người, đại sư huynh dù chết vẫn toại nguyện ! Hà... ! Chỉ mong sau này, khi người không còn là đệ tử bốn phái nữa, thái độ này vẫn không thay đổi !

Trong tư thế chuẩn bị ngồi, Toàn Cơ nghe được đoạn sau của câu nói phải thất kinh phục người quỳ lạy :

– Tiểu diệt tự biết lỗi ! Nhị vị sư thúc muốn xử phạt tiểu diệt như thế nào cũng được, xin đừng hạ lệnh trục xuất tiểu diệt !

Tam lão đạo vội ném cho Nhị lão đạo một cái nhìn oán trách, miệng thì bảo Toàn Cơ :

– Người không có lỗi đâu, Toàn Cơ !

Điều này ta đã nói rồi, nhất quyết không sai lời ! Hãy ngồi dậy đi, Toàn Cơ !

Nhưng Toàn Cơ vẫn quỳ mãi :

— Tam sư thúc thương tình nói vậy, tiểu diệt tự biết đã gây nhiều tai họa cho bốn phái ! Tiểu diệt đã phụ công giáo dưỡng của ân sư và của nhị vị sư thúc !

Đến lúc đó, để Toàn Cơ không ngại nữa, Nhị lão đạo buộc phải lên tiếng :

— Những gì ta vừa nói là điều chắc chắn sẽ xảy ra, một khi người biết rõ xuất thân lai lịch của người ! Ngoài ra, ta và bất kỳ ai nữa cũng vậy, không hề có ý nghĩ trục xuất người ra khỏi môn hộ ! Người bất tất phải ngại !

Ngẩng đầu lên tuy vẫn giữ tư thế quỳ nhưng sắc mặt của Toàn Cơ thật sự

hoang mang :

— Xuất thân và lai lịch của tiểu diệt như thế nào ? Tại sao sau khi nghe xong, tiểu diệt sẽ không còn là đệ tử bốn phái nữa ?

Thở dài và xua tay, Tam lão đạo bảo :

— Người hãy ngồi xuống đã ! Trừ phi người không còn muốn xem ta là sư thúc, người cứ việc bất tuân !

Hốt hoảng, Toàn Cơ đành phải ngồi vào tấm bồ đoàn, sợ mang tiếng bất tuân thượng lệnh !

Đưa mắt nhìn sang trang thư sinh vô danh, Nhị lão đạo bật hỏi :

— Thiếu hiệp nhận được di mệnh của lệnh sư khi nào ? Và di mệnh đó bảo

thiếu hiệp phải làm những gì ?

Trang thư sinh sau một lúc bước phải mục kích nhiều biến động ở phái Võ Đang, tưởng đâu họ đã quên sự có mặt của y ! Giờ nghe Nhị lão đạo hỏi, y khoan khoái đáp lời :

– Tại hạ nhờ phúc phận hơn người, tám năm trước tình cờ đến được nơi gia sư tạ thế ! Nhờ đó, tại hạ học được toàn bộ sở học của gia sư lưu lại !

– Thảo nào Quý Anh Loạn Pháp của thiếu hiệp đạt mức lợi hại ngang hàng lệnh sư hai mươi năm trước ! Chỉ có tám năm mà luyện được ngần này, thiếu hiệp quả là bậc kỳ tài hiếm có !

Không mấy lưu tâm đến lời tán dương của Nhị lão đạo, y nói tiếp phần thứ

hai đã được Nhị lão đạo hỏi khi nãy :

– Trong di mệnh của gia sư, người chỉ cần dặn tại hạ phải thay người làm duy nhất có một việc !

Nhị lão đạo nghi ngờ :

– Chỉ có một thôi ư ? Là việc gì ?

Y đáp rõ từng tiếng :

– Phải làm cho Võ Đang phái thanh bại danh liệt !

Rúng động, Nhị lão đạo bảo :

– Thiếu hiệp nhất định phải thực hiện ? Trong câu chuyện này có nhiều uẩn khúc lắm, thiếu hiệp nên nhẫn nại chờ nghe thì hơn !

Y cười nhạt :

– Chỉ vì muốn nghe cho rõ hắc bạch nên tại hạ đã mấy phen không muốn

cùng quý phái đối địch ! Điều đó chắc hẳn nhị vị, nhất là đạo trưởng Toàn Cơ phải nhận thấy !

Toàn Cơ dù chưa hiểu nguyên uỷ ra sao vẫn lên tiếng :

– Bản đạo có nhìn thấy ý định đó của thiếu hiệp qua việc nhậm nại chờ bản phái cùng Thiên Ma Giáo thương thảo xong ! Chỉ rất tiếc là sau đó thiếu hiệp cứ úp úp mở mở muốn khích nộ bản đạo phát động đại trận thất tinh ! Điều này thì...

Y cướp lời :

– Điều đã xảy ra trước nên phải trách đạo trưởng ! Hết nghi ngờ kẻ quấy phá phía hậu sơn là đồng bọn của tại hạ, đạo trưởng lại để quyết ba mươi năm trước gia sư đã cướp đi Thượng Thanh Bảo Điện !

Nếu không phải ngay từ đầu đạo trưởng đã có lời can gián, không cho Thiên Ma Giáo làm hại tại hạ, trận thất tinh lúc này không chỉ dừng lại ở đó !

Toàn Cơ giật mình :

– Hóa ra thiếu hiệp đã có phần nhường tay ?

– Không sai ! Chẳng phải tại hạ đã nói việc tại hạ có thể khắc chế võ học của quý phái sao ?

Nhị lão đạo xen vào, như không muốn kéo dài thêm nữa những tranh chấp lung đột :

– Toàn Cơ ! Thiếu hiệp nói như thế tự nhiên phải có cơ sở ! Còn thiếu hiệp ! Thiếu hiệp chịu nhậm nại như thế này, lão đạo cảm kích ! Vì thế, trước khi nói rõ mọi

uẩn khúc, lão muốn khuyên thiếu hiệp một điều, nên chăng ?

Y gật đầu :

– Tuy trước kia, nhị vị đã đắc tội với gia sư nhưng nếu có lời giáo huấn, tại hạ vẫn sẵn sàng lắng nghe !

Nhị lão đạo hít dài một hơi :

– Nếu tề phái đừng bị thất lạc Bảo Điện Thương Thanh, đại trận thất tình sẽ không dễ để thiếu hiệp phá vỡ ! Lời khuyên của lão là, thiên ngoại hữu thiên và nhân thượng hữu nhân !

Dù có thành ý đến mấy, lời nói của Nhị lão đạo vẫn khiến y bất phục :

– Ba mươi năm trước, lúc Thương Thanh Bảo Điện của quý phái chưa bị thất lạc, chẳng phải gia sư đã từng ra vào đại

trận thất tình như chỗ không người đấy sao ?

Nhị lão đạo cười buồn :

– Đúng như thiếu hiệp nói ! Tuy nhiên, vào lúc đó vốn xảy ra một điều bí ẩn, có lẽ chính lệnh sư cũng không hề hay biết ! Dầu sao, chính vì việc lệnh sư đã làm xông pha đại trận, sau đó thối chí bỏ đi đã khiến bọn lão lúc bấy giờ tin rằng kẻ lấy đi Thương Thanh Bảo Điện chẳng phải lệnh sư !

Toàn Cơ hoàn toàn ngỡ ngác :

– Những chuyện gì đã xảy ra ba mươi năm trước, nhị sư thúc ? Sao trước kia đến tận bây giờ, không một ai nói cho diệt biết cơ sự ?

Tam lão đạo chợt lên tiếng :

— Bọn ta buộc phải giữ kín với người là điều bất đắc dĩ ! Và bây giờ, dù người không muốn nghe cũng không được !

Quay sang trang thư sinh, Tam lão đạo cũng nói :

— Cả thiếu hiệp nữa, chuyện này vì có liên quan đến oán hận của lệnh sư, thiếu hiệp cũng phải biết !

Qua khẩu ngữ của hai vị sư thúc, Toàn Cơ bất ngờ kêu lên :

— Việc giữ kín mọi việc với tiểu diệt chắc hẳn phải có liên quan đến xuất thân và lai lịch của tiểu diệt ! Không lẽ cũng liên quan đến mối oán thù của U Minh Thần Cơ, sư phụ của thiếu hiệp đây ?

Nhị lão đạo nhẹ gật đầu và lời nói ra thật trầm trọng :

— Không sai ! Vì người chính là cốt nhục của U Minh Thần Cơ !

Kùng động, trang thư sinh nọ la lên :

— Nhị vị bảo sao ? Gia sư vẫn còn có hậu nhân sao ? Trong di thư, sao không thấy gia sư đề cập đến ?

Còn Toàn Cơ thì rùng mình kinh hãi :

— Có lầm lẫn không, nhị sư thúc ? U Minh Thần Cơ là người đang oán hận bốn phái, đâu có lý nào bốn phái lại cứu mang tiểu diệt nếu thật sự tiểu diệt là cốt nhục của U Minh Thần Cơ ?

Tam lão đạo thở dài :

— Hoàn toàn không có điều gì lầm lẫn đâu, Toàn Cơ ! Chẳng phải vô cớ sư

phụ người chọn cho người đạo hiệu đó !
 Chữ cơ mà người đang mang chính là từ
 ngoại hiệu U Minh Thần Cơ, mẫu thân của
 người !

Toàn Cơ kinh ngạc :

– Sao lạ vậy ? U Minh Thần Cơ là
 nữ nhân à ? Tiểu diệt vẫn ngỡ sư phụ của
 thiếu hiệp đây phải là nam nhân mới
 đúng !

Nhị lão đạo lắc đầu :

– Là nữ hay nam, điều đó không
 quan trọng ! Điều trọng yếu là người phải
 gọi U Minh Thần Cơ là mẫu thân, và người
 cũng chính là huynh trưởng của vị thiếu
 hiệp đây ! Chính vì thế, khi nãy ta mới nói,
 sau khi nghe rõ mọi chuyện rất có thể
 người chẳng còn là đệ tử thành kính như

người đã từng có, mọi tâm huyết của sư
 phụ người cũng là đại sư huynh của bọn ta
 sẽ tan thành mây khói !

Toàn Cơ buông người ngồi rũ liệt,
 miệng lẩm bẩm :

– Chẳng thể nào xảy ra chuyện này
 ! Người sinh ra ta và người đã có công giáo
 dưỡng ta lại là hai phe đối nghịch !

Đến trang thư sinh nọ cũng phải
 hoang mang :

– Đầu đuôi câu chuyện là thế nào ?
 Tại sao gia sư không lưu một lời nào về cốt
 nhục của người ? Và tại sao quý phái khi đã
 biết chuyện, không những không có thái độ
 khắc nghiệt với cốt nhục của gia sư mà lại
 còn bỏ công giáo dưỡng ?

Nhị lão đạo nghe thế, hết than ngắn

lại thở dài, sau đó mới chậm rãi giải thích :

– Có thể nói ngắn gọn là thế này, mỗi oán hận của lệnh sư là do tề phái gây ra ! Để chuộc lại lỗi lầm, sau khi tề phái tình cờ tìm được cốt nhục của lệnh sư nhưng chẳng biết bằng cách nào tìm được tung tích của lệnh sư, tề phái chẳng thể không nuôi dưỡng Toàn Cơ đến lúc nên người ! Còn đầu đuôi sự việc là thế này...

Qua câu chuyện kể của nhị vị lão đạo luân phiên kể, Toàn Cơ lần đầu được nghe nói đến lai lịch bản thân và trang thư sinh nọ lần lần hiểu được mọi uẩn khúc dẫn đến mỗi oán hận của sư phụ dành cho Võ Đang phái !

Họ kể :

–... U Minh Thần Cơ khi xuất hiện

giang hồ chợt nổi danh là trang giai nhân tuyệt thế, võ học phi phàm ! Những trang nam nhi thời bấy giờ dù đã có ý trung nhân hoặc chưa, đã xuất gia hay vẫn là người thế tục, đều vì nhan sắc khuynh thành của U Minh Thần Cơ mà chao đảo tâm thần !

Việc U Minh Thần Cơ sau đó chấp nhận hôn ước với một kẻ không ra gì, là Tam Thủ Thư Sinh, vốn chỉ là hạng vô danh tiểu tốt và là phường hạ lưu đã khiến bao kẻ si tình khác phải bất bình !

Không những bỏ ngoài tai mọi lời dèm pha bài xích, U Minh Thần Cơ còn cao giọng thách thức : “Bất kỳ ai chê bai trượng phu là chê bai chính U Minh Thần Cơ này ! Và là thế. Chớ trách U Minh Thần Cơ có

thái độ xử trí thích đáng !"

Trong những kẻ âm thầm mê luyện nhân sắc diễm lệ của Thần Cơ có cả hai nhân vật vốn vang danh là Nhị Tú của phái Võ Đang (là hai lão đạo đang kể chuyện).

Mê luyện thì mê luyện nhưng Nhị Tú vẫn không quên đạo Tam Thanh ! Vì tiếc thương cho Thần Cơ trao thân gởi phận làm người, cả hai có lần đã tìm đến tận nơi lưu ngụ của phu phụ Thần Cơ !

Lúc họ đến cũng là lúc tung tích của Tam Thủ Thư Sinh và cốt nhục của đôi uyên ương chợt biến mất ! Không biết điều đó đang xảy ra, Nhị Tú còn cho là cơ hội tốt nên vội tìm lời, cố khuyên ngăn Thần Cơ nên mau chóng xa lìa gã thư sinh vô dụng !

Thần Cơ trong lúc bấn loạn dĩ nhiên phải quy kết chính Nhị Tú là người đã hãm hại trượng phu ! Song phương vì hiểu lầm đã khai diễn trường ác chiến !

Thần Cơ tuy có bản lãnh phi phàm nhưng Nhị Tú cũng không phải hạng kém cỏi !

Bất phân thắng bại, Thần Cơ tự tháo lui sau khi buông lời dọa nạt sẽ hủy diệt Võ Đang phái !

Còn Nhị Tú vì muốn tránh mọi ngộ nhận đành ngâm đấng nuốt cay bỏ sức truy tìm kẻ đã hãm hại Tam Thủ Thư Sinh và cốt nhục của Thần Cơ !

Họ không tìm được và cũng đã đến lúc hồi sơn ! Đương nhiên Nhị Tú phải bẩm báo mọi chuyện với sư phụ, là chủ môn

nhân dương nhiệm ! Đối với môn quy Võ Đang phái, Nhị Tú cùng một lúc phạm hai tội ! Tội thứ nhất là chưa giữ sạch lòng trần, tội thứ hai là làm hệ lụy đến thanh danh của phái Võ Đang ! Nhị Tú sớm bị phạt sám hối tại Dưỡng Tâm Viện, chức chuông môn phải giao cho đại sư huynh là nhân vật chưa đủ bản lĩnh đảm đương (chính là sư phụ của Toàn Cơ sau này !).

Thời gian qua đi, có một lần Nhị Tú được tin có người phát hiện tung tích của Tam Thủ Thư Sinh !

Phần thì muốn rửa sạch mọi oan khiên với Thần Cơ thuở trước, phần thì muốn tạo lại thanh danh cho phái Võ Đang. Nhị Tú bất chấp nghiêm lệnh, lên đi tìm Tam Thủ Thư Sinh !

Chính lúc đó, Thần Cơ sau một thời gian đào luyện công phu và tìm mọi biện pháp để nghĩ ra cách khắc chế võ công của Võ Đang phái đã bất ngờ xuất hiện !

Để đối phó, vị chuông môn lúc bấy giờ đành phải ra lệnh cho thất vị trưởng lão ở Dưỡng Tâm Viện đồng thủ ! Nhưng do khiêm khuyết Nhị Tú, thất tinh trận mất đi hiệu quả, vị chuông môn đành dùng đến đại trận thất tinh !

Đại trận này chỉ thật sự lợi hại nếu được thất vị trưởng lão cùng làm chủ trận ! Mất đi hai vị trí trọng yếu do không có Nhị Tú, đại trận thất tinh chỉ có thể ngăn ngừa sự phản nộ chứ không thể vây bắt Thần Cơ !

Phát hiện hai nhân vật cần tìm là

Nhị Tú không có mặt, Thần Cơ thôi chí bỏ đi ! Sau khi Thần Cơ đã gây náo loạn, chưởng môn nhân nhận thấy đại trận thất tinh chưa phải là trận thế trấn sơn muôn người khó địch như lời tiên nhân lưu truyền ! Chưởng môn nhân bèn bỏ công tìm hiểu nguyên nhân sự yếu kém của đại trận ! Nhờ đó, mọi người mới biết là cần phải có võ học Thượng Thanh mới khiến đại trận phát huy hết uy lực !

Đến tìm lại mới biết Bảo Điện Thượng Thanh không cánh mà bay !

Nghĩ chính Nhị Tú đã gây ra chuyện mất Bảo Điện, chưởng môn nhân hạ lệnh cho tìm Nhị Tú về !

Khi đó, Nhị Tú cũng đang trên đường hồi sơn với một đứa bé chỉ mới lên

năm !

Sau khi truy xét, biết Nhị Tú không liên can đến việc mất Bảo Điện, đồng thời còn hóa giải điều ngộ nhận với Thần Cơ, chưởng môn nhân xá tội và lệnh cho Nhị Tú phải cùng một lúc thi hành hai việc ! Việc công khai là tìm Thần Cơ để giải bày mọi uẩn khúc, trong khi đó phải ngầm ngầm dò tìm nơi hạ lạc của Bảo Điện Thượng Thanh !

Nhị Tú đã thất bại cả hai việc ! Trên giang hồ tịnh không một ai có một lời đề cập đến Bảo Điện ! Cũng vậy, cũng không ai biết Thần Cơ là nhân vật có xuất xứ ở đâu, đang lưu ngụ ở chốn nào ?

Họ quay về hồi bẩm và được lệnh phải giáo dưỡng cốt nhục của Thần Cơ !

Để danh chính ngôn thuận, trưởng lão ở Dưỡng Tâm Viện, không được thu nhận môn đồ. Toàn Cơ phải bãi vị chương môn nhân làm sư phụ !

Nhưng do võ học của Toàn Cơ là do Nhị Tú cùng dốc túi truyền dạy, trong khi đệ tử đích thực của vị chương môn nhân là Toàn Bạch lại được sự chỉ dạy của chương môn nhân nên việc Toàn Cơ có bản lãnh thâm hậu hơn Toàn Bạch là điều tất yếu !

Cũng thế, chức vị chương môn phải do Toàn Bạch chấp chương, tuy vô công không bằng Toàn Cơ cũng là lẽ đương nhiên !

... Sau khi nghe rõ cơ sự, Toàn Cơ cố dần lòng xúc động, hỏi :

– Rốt cuộc, kẻ nào đã gây cảnh lỵ

tận đau thương cho gia mẫu Thần Cơ ?

Nhị lão đạo lắc đầu :

– Điều đó cho đến giờ ta vẫn không biết !

Toàn Cơ hoang mang :

– Khi tìm gặp tiểu diệt và gia phụ, nhị vị sư thúc sao không hỏi chính gia phụ ?

Tam lão đạo thở dài :

– Tin tức về phụ thân người khi đến tại bọn ta là quá muộn ! Bọn ta tìm đến chỉ nhìn thấy người đang vật vã bên thi hài của lệnh tôn !

– Ai đã hạ thủ ?

Câu hỏi của trang thư sinh cũng chính là điều khiến nhị vị lão đạo luôn nghi vấn ! Họ đáp :

– Bọn lão luôn suy nghĩ về điểm này, xem ai là người đã oán hận Toàn Cơ hoặc có tư thù với Tam Thủ Thử Sinh lúc trước, nhưng vẫn không nghĩ ra !

Trang thử sinh nộ nghi hoặc :

– Bên cạnh thi hài của kẻ xấu số nhị vị không tìm thấy bất kỳ dấu tích nào đáng nghi sao ?

Tam lão đạo bảo :

– Thiếu hiệp rất tinh tế, không bỏ qua điểm nhỏ nào ! Không sai, bọn lão có tìm nhưng chỉ tìm được một dấu vết khá mờ hồ !

– Mơ hồ như thế nào ?

– Ở một tảng đá gần đó, kẻ đã sát hại Tam Thủ Thử Sinh đã dùng chính huyết của người bị hại lưu lại một dòng chữ thật

vô nghĩa !

– Có một dòng chữ ư ? Cho dù vô nghĩa nhưng đây cũng là một dấu vết đáng lưu tâm ! Dòng chữ đó như thế nào ?

Nhị lão đạo bảo :

– Chỉ có năm chữ vồn vẹn : “Kẻ phản bội phải chết !”

– Kẻ phản bội phải chết ?

– Không sai ! Do chỉ có đúng năm chữ, bọn lão nhất định nhớ không lầm !

Trang thử sinh dăm chiêu :

– Nếu là vậy, chẳng phải kẻ sát nhân đã vô tình tự lưu danh đó sao ?

Nhị lão đạo kinh ngạc :

– Thiếu hiệp nói như thế đã đoán được hung thủ là ai ?

Y gạt đầu :

– Qua cách thóa mạ, gọi Tam Thủ Thư Sinh là “kẻ phản bội”, chẳng phải ta chỉ cần tìm hiểu xem thuở sinh thời bằng hữu thân cận nhất của Tam Thủ Thư Sinh là ai, tất sẽ biết được hung thủ sao ?

Tam lão đạo lắc đầu quây quây :

– Ngờ thiếu hiệp đoán như thế nào, chứ là thế này thì có thể nói bất kỳ ai cũng có thể là hung thủ !

Trang thư sinh kinh ngạc :

– Sao là vậy ?

– Sẽ không lạ nếu thiếu hiệp là người sống cùng thời với Tam Thủ Thư Sinh ! Sự thật, đó Tam Thủ Thư Sinh là hạng vô lại, quen với đủ mọi hạng người, với nhân định của thiếu hiệp thật khó quyết đoán ai là hung thủ !

– Không có ai là bằng hữu thân cận nhất sao ?

– Không có ai ! Hoặc có thể hiểu ngược lại, đối với ai, Tam Thủ Thư Sinh cũng dễ dàng giao du thân mật !

Y nhìn chăm chú vào nhị vị lão đạo :

– Nhị vị không hề nói quá cho Tam Thủ Thư Sinh đấy chứ ?

Cả hai lần lượt bảo :

– Y là người đã chết ! Không có gì tồi tệ bằng việc nói xấu kẻ đã chết !

– Không riêng gì bọn lão nghĩ về y như vậy ! Sau hôm nay, thiếu hiệp có thể tìm và hỏi bất kỳ ai, sẽ rõ tất cả thực hư !

Quay sang Toàn Cơ, Tam lão đạo cũng nói :

– Toàn Cơ ! Nói về phụ thân người như vậy, ta biết người sẽ rất khó chịu ! Tuy nhiên, người ở với ta đã ba mươi năm dài, tâm tính của ta như thế nào người đều rõ ! Người có tin lời ta không ?

Toàn Cơ cúi đầu đáp khẽ :

– Công ân dưỡng dục của nhị vị sư thúc đối với Toàn Cơ thật sâu nặng ! Toàn Cơ không một lần dám không tin vào những gì nhị vị sư thúc bảo ban !

Gật đầu, Nhị lão đạo chột nói :

– Tốt lắm ! Cho dù sau này người có dùng thái độ nào đối với bọn ta đi nữa, chỉ nội câu nói này của người cũng đủ khiến bọn ta mãn nguyện ! Người có thể đi được rồi :

Ngẩng đầu lên, Toàn Cơ kêu :

– Đi ? Nhị sư thúc bảo tiểu đệ đi đâu ?

Tam lão đạo chột cao giọng :

– Còn đi đâu nữa nếu người không muốn truy nguyên mọi chuyện và báo thù rửa hận cho hai đấng sanh thành ra người ?

– Tam sư thúc hạ lệnh trực xuất tiểu đệ ư ?

Lão lặc đầu :

– Ta đã nói rồi, bọn ta chưa bao giờ có ý nghĩ đó !

– Vậy tại sao tam sư thúc bảo tiểu đệ đi ?

Lão hỏi lại :

– Người không muốn báo thù cho phụ thân người sao ?

Toàn Cơ lúng túng :

- Phận làm con đương nhiên tiểu diệt phải nghĩ đến việc báo thù ! Nhưng không phải ngay bây giờ !

- Sao lại không phải ngay bây giờ ?

Toàn Cơ đáp :

- Bốn phái đang lâm vào cảnh ngộ nào, tiểu diệt là người biết rõ hơn ai hết ! Nếu lúc này tiểu diệt bỏ đi...

Nhị lão đạo cắt lời :

- Dù không muốn người cũng phải đi ! Trừ phi người cố tình quên sự oán hận của thân mẫu người đối với Vô Đang phái !

Toàn Cơ kêu lớn :

- Những oán hận đó đều do ngộ nhận ! Tiểu diệt tin nhị vị sư thúc không phải hạng người đang tay hạ sát kẻ yếu thế hơn, nhất là hạ sát xong rồi không dám

nhìn nhận !

Nhị lão đạo cười buồn :

- Sự tin tưởng của người vị tất được kẻ khác chấp nhận !

- Nhị sư thúc muốn ám chỉ ai ?

Nhìn qua trang thư sinh, Nhị lão đạo bảo :

- Là y !

Toàn Cơ cũng nhìn trang thư sinh vô danh họ :

- Thiếu hiệp ! Liệu thiếu hiệp có tin vào câu chuyện do tệ thúc thuật lại không ?

Y chợt thở dài :

- Bản thân tại hạ chẳng có điểm nào để nghi ngờ ! Duy có điều...

Toàn Cơ nôn nóng :

- Sao ?

– Đây là di mệnh của gia sư, cũng là của lệnh dương ! Nếu muốn tại hạ tin và hoàn toàn bỏ qua chuyện này, đích thân đạo trưởng phải hứa với tại hạ một việc !

– Việc gì ?

– Giúp tại hạ truy tìm kẻ đã gây ra chuyện này !

Toàn Cơ hăm hở :

– Đó chính là phận sự của bản đạo ! Thiếu hiệp không nói bản đạo cũng phải thực hiện !

Trang thư sinh cười nhẹ :

– Ý tại hạ chưa phải hết !

Toàn Cơ kinh ngạc :

– Thiếu hiệp muốn bản đạo phải làm điều gì khác nữa ư ?

Y lắc đầu :

– Nói là khác, thật ra vẫn liên quan đến việc đã nói ! Tại hạ xin nói thẳng, nếu kẻ đã gây ra tất cả những việc này thật sự có liên quan đến phái Võ Đang, tại hạ chỉ mong đạo trưởng đừng vì nặng ân tình, sẽ ngăn cản việc tiêu trừ Võ Đang phái của tại hạ theo di mệnh của gia sư !

Toàn Cơ bối rối :

– Nhất quyết kẻ đã gây ra mọi chuyện không thể có liên quan đến tể phái Võ Đang !

– Nhưng nếu có thì sao ? Đạo trưởng sẽ đứng về phía nào ?

Toàn Cơ bấn loạn :

– Tuyệt nhiên không thể có ! Và nếu có...

Nhị vị lão đạo cùng nồn nạo :

– Nếu có thì sao, Toàn Cơ ?

Toàn Cơ bắt giắc đồ hoe mắt :

– Công sanh thành, ân dưỡng dục, bên tình bên nghĩa đều sâu nặng như nhau ! Nếu quả thật có xảy đến điều này, Toàn Cơ nguyện lấy cái chết để hóa giải mọi oán hận, quyết không phụ nghĩa của hai bên !

Trang thư sinh vụt đứng dậy :

– Hay lắm ! Đạo trưởng đã tự nói như vậy, sau này dù bất kỳ chuyện gì xảy ra, đừng ai trách tại hạ không nói trước !

Toàn Cơ hoang mang :

– Chuyện gì là chuyện gì ? Thiếu hiệp định bỏ đi ư ?

Y gật đầu :

– Không sai ! Tại hạ sẽ tự mình truy nguyên cái chết của lệnh tôn ! Nếu không

do Võ Đang thì tốt ! Ngược lại, đến lúc đó đạo trưởng không ngăn cản được hành vi báo thù rửa hận của tại hạ đâu ! Cáo biệt !

Toàn Cơ vội đứng lên :

– Khoan đã ! Gia mẫu được an táng ở đâu ? Thiếu hiệp có thể cho bản đạo biết để tiện việc cúng bái chăng ?

Trang thư sinh cười nhạt :

– Nếu quan tâm đến lệnh đường như vậy sao đạo trưởng còn chần chừ, không theo tại hạ ngay bây giờ ?

Toàn Cơ không chút dao động :

– Người chết thì đã chết rồi, có chậm việc cúng bái cũng không phải trọng tội ! Nếu bản đạo bỏ đi ngay lúc này, trong khi Võ Đang phái đang thật sự cần bản đạo, hành vi này mới là một trọng tội !

– Vậy đạo trưởng hỏi làm gì nơi an táng của lệnh đường ? Đợi khi đạo trưởng muốn cúng bái, để thể hiện lòng hiếu kính với đấng sanh thành, tại hạ sẽ nói cũng đâu phải muộn ?

Toàn Cơ nhăn nhó :

– Thiếu hiệp quyết tình làm khó bản đạo đến thế sao ? Ở vào cương vị của bản đạo, đương nhiên thiếu hiệp cũng phải cân phân từng việc nặng nhẹ chứ ? Đúng thế không ?

Trang thư sinh không phải người không biết suy xét ! Y thở dài :

– Chẳng phải tại hạ muốn làm khó ! Chỉ có điều, nếu không có tại hạ cùng đi vi sát đạo trưởng có thể đến được nơi an táng của lệnh đường !

– Tại sao ?

Y đáp gọn :

– Vì nơi đó là U Minh Thất !!

Lời của y tuy còn đọng lại nhưng bóng nhấp ảnh của y đã nhòe đi và hoàn toàn biến mất...

*Chương thứ chín***KIM LONG KỲ NHÂN**

Phát hiện Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp do trạng thư sinh thi triển lợi hại phi thường, Nhị lão đạo huýt miệng lên tiếng :

– Cũng khinh thân pháp này trước kia do U Minh Thần Cơ thi triển, tam sư đệ thử nói xem ai trong họ có bản lĩnh cao minh hơn ?

Tam lão đạo nghi hoặc nhìn sư huynh :

– Ý sư huynh không tin tiểu tử chỉ tám năm khổ luyện lại đạt mức độ cao minh này ?

– Không sai ! Điều đó khiến ta phải nghi y có được bản lĩnh này nhất định không chỉ nhờ vào sở học của U Minh Thần Cơ !

Hiếu nhị vị sư thúc muốn ám chỉ điều gì, Toàn Cơ hoang mang :

– Nhị vị sư thúc muốn nói Bảo Điện Thượng Thanh trước kia bị thất lạc là do gia mẫu lên lấy đi ?

Nhị lão đạo thở dài :

– Đề cập chuyện này với người, ta biết là không hay cho lắm ! Nhưng nếu

chẳng phải do Bảo Điện Thượng Thanh, vì lẽ gì tiểu tử chỉ có ngân ấy tuổi và ngân ấy năm tu luyện có thể dễ dàng phá vỡ đại trận thất tinh ?

Toàn Cơ nghi ngại :

– Chẳng phải trước kia gia mẫu cũng đã từng xông pha đại trận đó sao ?

Tam lão đạo lên tiếng :

– Không thể so sánh tiểu tử với lệnh đường như vậy ! Lần đó, lệnh đường không những cao niên hơn tiểu tử bây giờ, mà đại trận thất tinh bây giờ cũng đã được sửa đổi và bổ khuyết không ít ! Nói tóm lại, nếu không có Bảo Điện Thượng Thanh, tuyệt đối tiểu tử không thể có bản lĩnh như hiện tại !

Toàn Cơ bị dao động :

– Vậy nhị vị sư thúc muốn tiểu diệt phải làm gì ?

Cả hai lão đạo cùng nhìn nhau không đáp !

Sau đó, chính Tam lão đạo phải thở dài thườn thượt :

– Nói ra điều đó tất nhiên bọn ta đã có sẵn chủ trương ! Nhưng nếu bảo người phải cùng một lúc tiến hành đôi ba việc, quả là điều vô cùng khó.

– Khó như thế nào, tiểu diệt cũng chẳng ngại ! Nhị vị sư thúc nếu có điều gì cần sai phái xin cứ ra lệnh !

Nhị lão đạo cũng thở dài :

– Khó ở chỗ người không thể phân thân ! Vừa gánh vác mọi chuyện ở đây vừa tiến hành dò xét tiểu tử !

Toàn Cơ kêu :

– Nhị sư thúc bảo tiểu diệt phải đi xét hành tung của y, chính là truyền nhân của gia mẫu ư ?

* – Người không muốn ư ?

Toàn Cơ bối rối :

– Không phải không muốn ! Tiểu diệt chỉ sợ không thực hiện được !

– Không được cũng phải được ! Người nên nhớ sinh mạng của sư huynh người là Toàn Bạch đều trông vào một mình người ! Không có Bảo Điện Thượng Thanh, đến hạn kỳ của Thiên Ma Giáo, liệu người nghĩ được kế hoãn binh nào khác không ?

Toàn Cơ giật mình :

– Nếu là vậy, tiểu diệt nguyện gắng

sức !

– Hay lắm ! Như thế mới không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ người và phụ bao công khó của bọn ta !

Toàn Cơ định đứng lên nhưng đột nhiên chạm mắt phải những mẫu bỗ đoàn bị kẻ gian phá hủy nên đột nhiên hỏi :

– Nếu tiểu diệt vì việc này phải vắng mặt lỡ địch nhân lại xuất hiện, nhị vị sư thúc với công phu hầu như đã bị phế bỏ, bản phái làm sao đối phó ?

Nhi lão đạo mỉm cười :

– Người yên tâm ! Địch nhân sẽ không đến nữa đâu ! Vả lại, nếu là bọn Thiên Ma Giáo, người chớ quên Quy Nguyên Đan của bốn phái thừa năng lực chữa trị mọi thương thế cho bọn ta !

Toàn Cơ kinh ngạc :

– Nhị vị sư thúc đã tự ý dùng Quy Nguyên Đan ?

– Không sai ! Lâm vào tình cảnh khẩn trương, bọn ta tuy có thiên tiên sử dụng nhưng đó chỉ là ngộ biến phải từng quyền !

– Vậy, thương thế của nhị vị sư thúc bây giờ...

Tam lão đạo xua tay :

– Cần phải đôi ba ngày điều tức tọa công nữa, bọn ta may ra mới khôi phục được tám phần ! Hai phần còn lại, trừ phi tìm được Bảo Điển Thượng Thanh, bọn ta kể như đánh mất !

– Dịch nhân đã sử dụng công phu gì, nhị vị sư thúc có nhận định được

không ?

Cả hai cùng lắc đầu :

– Bọn ta chỉ biết đó là một loại chỉ pháp hết sức lợi hại ! Tuy nhiên, với dụng ý gì dịch nhân tìm đến đây, bọn ta lại có thể biết !

Toàn Cơ kinh nghi :

– Nhị vị sư thúc biết ư ? Là dụng ý gì ?

Tam lão đạo đưa tay chỉ tám bộ đoàn bị phá hủy :

– Theo thông lệ của bốn phái, mỗi vị trưởng lão khi phải vào Dương Tâm Viện thanh tu đều có tám bộ đoàn riêng biệt ! Không ai dùng lại tám đã dùng dù tám đó hãy còn tốt ! Riêng có tám đó là có đến hai người đã ngồi !

– Sáo lạ vậy, tam sư thúc ?

Lão giải thích :

– Trước lúc xảy ra chuyện mất Bảo Điển và cũng là lúc bọn ta chưa nhận được thông tin về sự hạ lạc của lệnh tôn, tại Dưỡng Tâm Viện này đã có người đột nhập !

Toàn Cơ rung động :

– Lúc đó, thất vị trưởng lão đều có đủ, nhân vật nào to gan lớn mật dám đột nhập vào đây ?

Nhị lão đạo cười yếu ớt :

– Thiện bắt lai, lai giả bất thiện ! Dùng chữ to gan lớn mật chưa phải đúng, phải nói đó là một điều sỉ nhục đối với bốn phái !

Tam lão đạo nói rõ hơn :

– Đó là một nhân vật hết sức ngông cuồng, tự xưng là Kim Long Kỳ Nhân ! Có lẽ lão tự ví lão như một thần long muốn đến đâu là đến muốn bỏ đi lúc nào là cứ việc bỏ đi !

Toàn Cơ nhưu mày nghi hoặc :

– Cách đây đó mười năm có một bang phái nhỏ xuất hiện, tự nhận là Kim Long bang ! Chẳng hiểu có liên quan gì đến vị kỳ nhân ngông cuồng này ?

Nhị lão đạo kinh ngạc :

– Có như thế sao ? Bang phái này gồm những ai ?

Toàn Cơ đáp :

– Đa phần đều là hạng vô danh tiểu tốt, công phu không thể sánh với thất đại phái ! Hơn nữa, họ chỉ tồn tại chưa đến hai

năm đã bị phân tán ! Nguyên nhân như thế nào, tiểu diệt không rõ !

Nhị lão đạo lắc đầu :

– Vậy thì không phải rồi ! Lão Kim Long bọn ta đang nhắc đến có bản lãnh thật thông huyền. Đến nỗi, thất tinh trên đó bọn ta cùng thi triển vẫn không qua được bảy chiêu có phần nương nhẹ của đôi phương !

– Chỉ bảy chiêu ?

– Phải ! Và bảy chiêu này là bảy điều sỉ nhục khó thể gột rửa của hỗn phái !

– Tại sao ?

Tam lão đạo thở dài, ảo não :

– Điều đó xảy ra là do lão Kim Long đâu phải muốn giao đấu với bọn ta ! Lão từng nói, lão làm thế là muốn chỉ điểm

võ học quá u mê của bốn phái ! Hà... ! Bảy chiêu lần lượt, đánh vào bảy phương vị, trước khi xuất thủ chiêu nào lão đều nói trước chiêu ấy ! Thế nhưng, bọn ta vẫn bị lão làm cho khốn đốn !

Toàn Cơ bàng hoàng :

– Điều này quả khó tin ! Nếu nhân vật đó có bản lãnh này, hai chữ kỳ nhân đó chẳng hóa ra là thật ư ?

Nhị lão đạo nhăn nhó :

– Rốt cuộc bọn ta cũng phải thừa nhận điều đó ! Và cũng là sự thừa nhận bản thân quá kém cỏi !

Toàn Cơ lại đưa mắt nhìn tám bộ đoàn đã bị phá hủy :

– Có phải chính nhân vật đó đã từng ngồi vào tám bộ đoàn này ? Trước đó,

tám bồ đoàn thuộc về ai ?

Tam lão đạo đáp :

– Không sai và do lão dám tự tiện ngồi lên đó bọn ta mới cố ý gây chiến !

Nhị lão đạo tiếp lời :

– Tam sư thúc người nói như vậy có lẽ người không hiểu ! Chuyện là thế này, hai trăm năm trước ở bốn phái từng có một bậc kỳ tài xuất hiện ! Đó là người đã ngồi đúng vào tám bồ đoàn đó ! Điều không may nữa là, bậc kỳ tài của bốn phái đã từng dùng đạo hiệu Kim Long Thượng Nhân, lão Kim Long kia không những đã tiếm dụng cách xưng hô đó còn tự ý ngồi lên tám bồ đoàn của Kim Long Thượng Nhân nữa ! Người nghĩ xem, bọn ta làm sao chịu nổi sự nhục mạ đó ?

Toàn Cơ ngồi ngậy người :

– Đối phương rõ là có dụng ý hối nhục ! Sau đó thì thế nào ?

– Sau đó, Hừ, lão hạ nhục bọn ta, chê bọn ta mẹ muội, tự mãn nguyện với uy danh sẵn có mà quên đi việc trau dồi khổ luyện công phu do Kim Long Thượng Nhân dày công thấu triệt và lưu lại ! Thoạt nghe, bọn ta căm phẫn ! Chỉ sau khi lão đã bại bọn ta và bỏ đi, bọn ta tự xét lại mới biết rằng Bảo Điện Thượng Thanh kia là do một tay Kim Long Thượng Nhân cần bút.

Toàn Cơ hỏi chen vào :

– Lúc đó Bảo Điện đã mất chưa ?

Nhị lão đạo thở dài :

– Bọn ta chưa kịp tìm thì xảy ra việc có liên quan đến sự xuất hiện của lệnh

tôn ! Như đã kể, sau khi có mẫu thân người đến gây náo loạn, mọi người mới phát hiện sự thất lạc của bảo điện !

– Có thể nào là do Kim Long Kỳ Nhân cơ hội lấy đi ?

– Không thể nào ! Bản lãnh của lão đầu cần gì nữa đến Bảo Điện đó !

– Vậy tại sao nhị vị sư thúc nhắc lại chuyện Kim Long Kỳ Nhân cho tiểu đệ nghe ?

Tam lão đạo đáp :

– Tỉn tức về sự nhục nhã của bản phái đương nhiên được giấu kín ! Tuy nhiên, do sự xuất hiện mới đây của kẻ giấu mặt, y không làm gì ngoài việc phá hủy tám bồ đoàn đã được lần lượt hai nhân vật mang chung một ngoại hiệu là Kim Long

ngồi vào, theo ta, chắc hẳn y đã biết về nhân vật Kim Long thứ hai !

Sau khi ngâm nghĩ thêm, Tam lão đạo cả quyết :

– Kẻ đó chắc đã nghĩ Kim Long Kỳ Nhân có lưu giữ tuyệt học ngay bên trong tám bồ đoàn ! Y phá hủy là muốn tìm kiếm điều đó !

– Vì thế, nhị vị sư thúc vừa đề quyết y sẽ không quay lại ?

Nhị lão đạo phì cười :

– Không sai ! Nếu muốn giết bọn ta, y đã giết rồi ! Còn nếu muốn lấy đi kinh thư võ học của bản phái, y đã có thể lấy ! Một khi y không làm những điều đó, theo người, y còn quay lại làm gì nữa ?

Toàn Cơ hoang mang :

– Liệu ở trong tấm bố đoàn đó có thật sự được Kim Long Kỳ Nhân lưu lại di học chăng ?

Tam lão đạo chợt bảo :

– Người thử nhìn lại tấm bố đoàn người đang ngồi sẽ biết ! Có vật gì có thể giấu ở bên trong không ? Và giấu để làm gì khi bất kỳ ai chỉ cần nhìn qua cũng có thể phát hiện ?

Toàn Cơ khẽ gật đầu :

– Tam sư thúc nói không sai ! Muốn giấu vật gì đó ở ngay bên trong tấm bố đoàn quả là vô ích !

Vừa dứt lời, Toàn Cơ bỗng giật nảy người khi nghe một thanh âm chỉ cách đó không xa chợt vang lên :

– Vị tất đã như như các người nghĩ !

Vút !

Toàn Cơ không cần nhận định rõ nhân vật vừa lên tiếng là ai, ngay khi phát hiện có bóng nhân ảnh xuất hiện, Toàn Cơ lập tức quát :

– Gian tế thật to gan ! Đỡ !

Vù...

Đang lao đến, phát hiện Toàn Cơ xuất kinh, bóng nhân ảnh đó nhẹ nhàng đảo người và dễ dàng tránh thoát chiêu chưởng của Toàn Cơ !

Không những thế, y còn buông lời mai mỉa :

– Hữu thủ của người còn mang thương tích, công phu dĩ nhiên bị hạn chế non nửa ! Hung hăng như vậy phải chăng người đã chán sống ?

Vút !

Toàn Cơ ngay chiêu đầu để xông đối phương, lập tức giậm dũ xông đến !

– Cuồng đồ thật táo tợn ! Bắn đao...

Tiếng quát chỉ buông được giữa chừng, Toàn Cơ giật mình lùi lại vì nghe nhị vị sư thúc cùng lên tiếng đề tỉnh :

– Mau lùi lại, Toàn Cơ !

– Để phòng chỉ pháp lợi hại của y, chớ quá khinh suất !

Toàn Cơ vội dịch người lùi lại, long mắt nhìn vào đối phương quả nhiên đang đưa ra ngón tay chỉ, định thi triển chỉ lực !

Bật cười trước thái độ nơm nớp lo sợ của Toàn Cơ, nhân vật nọ lại buông lời cợt nhạo :

– May cho người được hai lão gần

đất xa trời kia kịp thời cảnh tỉnh ! Bằng không, người sẽ chịu chung số phận như họ ! Hừ !

Nhìn đối phương cố tình che kín chân diện bằng một vuông lụa phủ nửa mặt, Toàn Cơ cao giọng hỏi :

– Các hạ là ai ? Sao cố tình đến quấy phá tệ phái và còn hạ độc thủ hãm hại nhị vị tệ thúc ?

Đối phương thản nhiên bảo :

– Người đừng mong giả vờ nói lớn tiếng để đánh động bọn đệ tử của người ! Bọn chúng dù có nghe tiếng người kêu cũng không thể chạy đến !

Toàn Cơ biến sắc :

• Người đã làm gì chúng đệ tử bốn phái ?

Y cười dài :

– Người nghĩ xem ta đã làm gì chúng trong lúc bọn người mãi mê ngồi bàn phiếm ở đây ? Ha... Ha...

Toàn Cơ bất ngờ động thủ :

– Thủ đoạn của người thật ác độc !

Đỡ !

Vù...

Cố tình tránh chiêu của Toàn Cơ, y ung dung dịch chuyển và quát lớn :

– Dừng tay !

Vút !

Toàn Cơ đang động nộ, đâu dễ gì buông tha địch nhân :

– Muốn ta dừng lại ư ? Dễ thôi !

Hãy ngoan ngoãn nằm xuống !

Vù...

‘Chẳng hiểu vì lẽ gì đối phương như cố tình không muốn chạm chiêu cùng Toàn Cơ ! Một lần nữa y tìm cách lách tránh và quát lên vang dội :

– Nếu người muốn toàn bộ đệ tử Võ Đang phải chết thảm, cứ việc ra tay ! Ta sẽ không nhân nhượng nữa đâu !

Toàn Cơ bất giác rung động phải dừng tay.

– Người nói như thế là có ý gì ?

Đối phương thần nhiên đưa cho Toàn Cơ xem vật y đang cầm trong tay và bảo :

– Toàn bộ đệ tử Võ Đang phải liệu còn sống nữa hay không đều tùy thuộc vào túi giải dược này và cũng tùy vào thái độ của người ! Ta hi vọng người phải hiểu từng

lời ta nói !

Nghe nói đến giải được và nhận ra vật đang được đối phương cầm giữ chính là một túi vải.

Toàn Cơ bật kêu lên :

– Người dám hạ độc đệ tử bản phái ? Dụng ý của người là gì ?

Đối phương cười thành tiếng :

– Nếu biết rõ dụng ý của ta liệu người tán thành không ?

Toàn Cơ kinh nghi :

– Người dùng sinh mạng của toàn bộ đệ tử bốn phái để uy hiếp ta ?

– Không sai ! Trừ phi người muốn tất cả phải chết, ta không còn gì để nói ! Ngược lại, người phải tuân theo sự sắp đặt của ta ! Thế nào ?

Toàn Cơ khẽ hít một hơi dài :

– Người muốn ta phải làm gì ?

Đối phương bất ngờ cho tay vào bọc áo ! Và khi lấy ra, trên tay y lúc này ngoài túi vải trước đó đã cầm còn có thêm một hoàn thuốc có màu đỏ như chu sa :

– Đây là Tam Nhật Tuyệt Mệnh Hoàn ! Sau khi người đã uống chỉ cần người làm cho ta một việc, bọn đệ tử Võ Đang phải nhất định sẽ toàn mạng !

Toàn Cơ rung động :

– Tam Nhật Tuyệt Mệnh Hoàn ?

Điều đó có nghĩa sinh mạng ta chỉ kéo dài được ba ngày nếu ta không thực hiện việc người bảo ta phải thực hiện ?

– Không sai ! Người chẳng còn con đường nào khác để chọn lựa đâu !

Toàn Cơ trầm giọng :

– Người muốn ta phải làm gì ?

Đối phương chưa vội nói ! Ngược lại, y hỏi ngược lại Toàn Cơ :

– Người chấp thuận ?

Toàn Cơ đáp :

– Người đã nói ta không còn cách nào để chọn lựa ! Ta không thể không chấp thuận !

Đối phương cười gằn :

– Hừ ! Người quả là kẻ thức thời ! Ta thừa biết người không cam tâm nhìn bao nhiêu người vì người phải chết !

Toàn Cơ cao giọng :

– Người bắt tất phải tăng bốc ta ! Đề xuất của người như thế nào, nói đi !

Y ung dung bảo :

– Tiểu tử vừa rời khỏi nội này, ta muốn người giết y !

Toàn Cơ biến sắc :

– Người muốn ta giết người ? Tại sao chứ ?

– Người không cần biết nguyên do ! Thế nào ? Thuận hay không thuận ?

Toàn Cơ bấn loạn :

– Người hãy đưa ra đề xuất khác ! Ta không thể giết y !

– Ha... Ha... ! Ta đã bảo người không còn cách nào khác để chọn lựa ! Hoặc người phải thực hiện điều đó hoặc toàn bộ đệ tử Võ Đang phải phải...

Toàn Cơ chợt găm lên :

– Tặc nhân ! Chẳng thà ta liều chết với người ! Đờ !

Vũ....

Đối phương lại lần tránh và y vút quát lên :

– Người còn manh động chớ trách ta hủy bỏ toàn bộ giải được này !

Toàn Cơ đã phát cuồng, động thân lảo đến :

– Xem chừng !

Ào...

Y lập tức nâng cao túi giải được :

– Người tưởng ta không dám ư ?

Xem đây !

Nhìn đối phương chuẩn bị phát kinh, đập vỡ túi vải và những hoàn giải được chứa đựng ở bên trong. Toàn Cơ ghen ngào buông tay :

– Đừng ! Ta... Ta đồng ý !

Buộc được Toàn Cơ ưng thuận, y đắc ý ném hoàn thuốc đỏ như chu sa qua :

– Hãy nhận lấy và nuốt đi ! Đừng buộc ta phải khiến người thành tội nhân thiên cổ của Võ Đang phái !

Đưa tay bắt lấy Tam Nhật Tuyệt Mệnh Hoàn, Toàn Cơ bỗng rít lên :

– Sau khi ta tự phục độc, lấy gì làm bằng rằng người sẽ giải độc cho đệ tử bốn phái ?

Y bảo :

– Người yên tâm ! Khác với người, bọn chúng phải bảy ngày nữa mới bị chất độc phát tác ! Chỉ cần người đưa được thi thể của tiểu tử về đây, túi giải được này sẽ thuộc về người !

Toàn Cơ găm lên :

– Nếu ta không đủ bản lĩnh giết h...
được y, chẳng phải sai đó không những tư
mà tất cả đệ tử bốn phái đều bị thiệt mạng
sao ?

Y bật cười :

– Có việc gì không làm được nếu
người thật sự có quyết tâm ? Không đủ sức
thì dùng chước ! Nếu người không nghĩ ra
biện pháp nào khả dĩ, ta sẽ chỉ người !

– Dùng thủ đoạn ám muội ư ? Ta
không bao giờ chấp nhận !

Y quát lên giận dữ :

– Người không chấp nhận mà được
sao ? Đừng quên Võ Đang phái có còn tồn
tại hay không đều tùy thuộc vào quyết định
của người !

Toàn Cơ cũng giận dữ :

– Ta đâu được quyền quyết định
như người nói ? Thuận theo người, đồng
thời ta chắc chắn không đủ lực để giết
người người muốn giết, đằng nào bốn phái
cũng phải lâm vào cảnh diệt vong ! Rốt
cuộc ý đồ của người vẫn là hủy diệt bốn
phái !

Hai lão đạo kia sau một lúc mực
kích mọi chuyện, bất ngờ lên tiếng :

– Người nói không sai, Toàn Cơ !
Dụng ý của y cuối cùng cũng là muốn
hủy diệt bốn phái ! Người chớ nên lầm kế
của y !

Đối phương chợt chớp động và
nhanh chóng xuất hiện ngay bên cạnh hai
lão đạo :

– Hủy diệt hay không, hai lão sẽ

thấy ngay bây giờ ! Không tin, hai lão thử nói thêm một lần nữa xem ?

Và đối phương phải bàng hoàng kinh ngạc khi nghe hai lão đạo không những không sợ mà còn cười rộ lên.

– Ha... Ha...

– Ha... Ha...

Ỗ ngờ ngạc nhìn hai lão :

– Hai lão đã phát cuồng rồi sao ? Có gì đáng cười chứ ?

Nhị lão đạo bảo :

– Thế nào ? Người chờ gì nữa không hạ thủ bọn ta ? Không dám ư ?

Ỗ dao động :

– Hai lão không sợ chết sao ?

Tam lão đạo cất giọng lạnh lùng :

– Bọn ta dẫu sao cũng đã đến tuổi

gần đất xa trời ! Chết hay sống, đâu phải điều đáng sợ ?

Đưa mắt nhìn Toàn Cơ, Tam lão đạo bảo :

– Bọn ta dù phải chết, đệ tử bản phái dù thiệt mạng, còn người là còn Võ Đang phái ! Chớ chần chừ nữa, Toàn Cơ ! Mau chạy đi !

Không ngờ Tam lão đạo lại dám xui giục Toàn Cơ như vậy, đối phương chợt quát :

– Toàn Cơ ! Nếu người dịch dời nửa bước, bọn sư thúc già nua của người sẽ phải nhận cái chết thảm !

Toàn Cơ bất giác buông phịch người, té quỵ trên một tấm bồ đoàn, làm cho tấm bồ đoàn cạnh đó phải dịch chuyển

khỏi vị trí !

• Không hề lưu tâm đến điều đó, Toàn Cơ đang trong tâm trạng hoảng loạn vẫn kêu lên :

– Tam sư thúc ! Tiểu diệt được như ngày hôm nay là do ân dưỡng dục của Vô Đương phái ! Tiểu diệt sao đành lòng nhìn toàn bộ hỗn phái bị diệt vong ?

Tam lão đạo quốc mất định quất mắng Toàn Cơ, bất ngờ bị Nhị lão đạo nhanh miệng hơn cướp lời :

– Toàn Cơ ! Bên cạnh ngươi... Hự !

Đối phương nào để Nhị lão đạo nói hết lời ! Y bất ngờ chế trụ huyệt đạo của Nhị lão đạo, khiến Toàn Cơ phải kinh tâm lao đến :

– Chớ hại mạng nhị sư thúc !

Vút !

Trong khi Toàn Cơ lao đến, đối phương lại động thân lao về phía tám bồ đoàn vừa bị dịch chuyển !

Vút !

Phát giác hành vi kỳ lạ của y, Tam lão đạo đưa mắt nhìn tám bồ đoàn ! Và đến lượt Tam lão đạo phải kêu lên :

– Thượng Thanh Bảo Điện ? !! Toàn Cơ, mau ngăn y lại !

Tam lão đạo vừa dứt lời, đối phương bất ngờ cười vang :

– Ha... Ha... ! Rốt cuộc ta cũng tìm được vật cần tìm ! Ha... Ha...

Nhận ra sự thế, Toàn Cơ bị chấn động vội tung người lao đến nhanh như tên bắn :

– Mau giao hoàn Bảo Điện cho ta !

Vút !

Nhưng, với sự chủ động, đối phương ung dung ném túi giải được nọ vào giữa ngọn chướng kính của Toàn Cơ ! Y còn bảo :

– Người có dám phát kình không ?

Dĩ nhiên Toàn Cơ phải thu chiêu vì không muốn sinh mạng chúng đệ tử sau hành động hồ đồ của bản thân phải bị hủy diệt !

Trong khi Toàn Cơ đưa tay đón đỡ túi giải được, đối phương ung dung tẩu thoát !

Chương thứ mười

BẢO KIỂM KIM LONG

Muốn đuổi theo để thả hỡi Bảo Điện, Toàn Cơ phải dừng lại khi nghe Tam lão đạo kêu :

– Nhị sư huynh !!

Hốt hoảng, Toàn Cơ quay nhìn nhị sư thúc !

Phát hiện nhị sư thúc bất ngờ thổ huyết lai láng, Toàn Cơ vừa lao nhanh đến vừa gào lên bị thương :

– Nhị sư thúc sao rồi ?!

Vừa nhanh tay giải khai huyết đạo cho nhị sư huynh, Tam lão đạo vừa lên tiếng trấn an Toàn Cơ :

– Người không được hốt hoảng !

Cấp thời, mau dùng giải dược, cứu nguy chúng đệ tử ! Sau đó, lập tức bỏ phòng nghiêm ngặt, e đối phương quay lại !

Toàn Cơ lo lắng nhìn nhị sư thúc :

– Nhưng thương thế của nhị sư thúc...

Tam lão đạo gắt :

– Đã có ta ở đây ! Người đi nhanh lên, chớ chậm trễ nữa !

Lúc đó, Nhị lão đạo kịp hồi tỉnh ! Lão bảo :

– Ta không dễ chết thế đâu ! Người mau làm theo tam sư thúc vừa bảo !

Toàn Cơ cảm thấy nhẹ lo, vội lao đi !

Sau đó, Toàn Cơ nhanh chóng quay lại, phát hiện sắc mặt của nhị vị sư thúc so với trước lúc rời đi có phần khấn trương hơn !

Ngờ họ lo lắng cho bọn đệ tử, Toàn Cơ vội bẩm báo :

– Tiểu đệ đã cho mọi người uống giải dược ! Cũng may, giải dược của y không phải giả !

Tam lão đạo ậm ừ đáp lời :

– Là giải dược thật cũng tốt ! Không là thật cũng không sao !

Toàn Cơ hoang mang :

– Tam sư thúc làm sao rồi ?

Đáp lại, Tam lão đạo chột hắng giọng :

– Toàn Cơ ! Với những chuyện vừa xảy ra, người có nhận định gì về kẻ vừa đắc thủ Bảo Điển ?

Toàn Cơ sau một lúc nhìn dò xét, biết

Tam sư thúc vẫn bình ổn và đang chờ đợi nhận định của mình, bèn đáp :

– Trước sau y đã hai lần lên vào Đường Tâm Viện ! Trong khi chúng ta nghĩ y muốn tìm di học của Kim Long Kỳ Nhân thì ngược lại vật y muốn tìm chính là Thượng Thanh Bảo Điển ! Có phải tam sư thúc nghi ngờ, không hiểu vì sao y biết Bảo Điển đó được cất giấu tại Đường Tâm Viện này ?

Tam lão đạo gật đầu :

– Không sai ! Bọn ta cho rằng không những y am tường chuyện xảy ra ba mươi năm trước, mà y còn được ai đó điểm chỉ nơi ẩn giấu Bảo Điển ! Để có thể điểm chỉ, phải là người đã cất giấu Bảo Điển ở đây ! Theo người, người đó là ai ?

Toàn Cơ nhớ lại câu chuyện đã xảy

ra, lúc Kim Long Kỳ Nhân dường đột xuất hiện tại chính Đường Tâm Viện này ! Sau một lúc ngẫm nghĩ, Toàn Cơ đoán :

– Không lẽ nào là do Kim Long Kỳ Nhân ?

Tam lão đạo lắc đầu :

– Ta nghĩ khác ! Nguyên do thì ta đã nói rồi, Kim Long Kỳ Nhân với bản lãnh tuyệt phàm, đâu cần phải hành động như vậy ?

Toàn Cơ lại suy tư, sau cùng đành lắc đầu quây quây :

– Nếu không phải do Kim Long Kỳ Nhân, tiểu diệt không thể nghĩ ra ai khác đã cất giấu Bảo Điển vào đây !

Tam lão đạo chột thờ dài :

– Người đoán không ra cũng phải ! Vì khi mọi chuyện xảy ra, phần thì người chưa được bọn ta đưa về, phần thì sau này bọn ta

vẫn luôn giữ kín với người ! Hà... ! Xem ta đại nạn của Võ Đang đã bắt đầu từ lúc đó, không phải chỉ mới đây !

Toàn Cơ càng nghe càng ngơ ngác

– Vẫn còn những điều nhị vị sư thúc chưa nói hết với tiểu diệt ư ?

Tam lão đạo gật đầu :

– Còn ! Nhưng chỉ có một, không phải nhiều như người nghĩ ! Và càng nghĩ, ta càng tin điều duy nhất đó mới chính là nguyên nhân dẫn đến mọi chuyện ! Chao ôi, nếu đó là sự thật, theo ta, Võ Đang phải chịu bao giờ lâm cảnh bất hạnh như bây giờ

HẾT TẬP 2

Chịu trách nhiệm xuất bản

CAO VIỆT HIỂN

Biên tập : VÂN VÂN

Sửa bản in : THANH NGÀ

Trình bày : TRUNG ĐỨC

In 500 bản, khổ 13x19. Giấy phép xuất bản số 136/QĐXB của nhà xuất bản Quảng Ngãi cấp ngày 26/5/1990 . in xong và nộp lưu chiểu tháng 6/ 1990 .